

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

№ 41
Σεπτέμβρης 81
20 Δεκ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΑΛΛΑΓΗ **Τι**
πραγματικά
ΑΛΛΑΓΗ **δ' αλλαξει**
στις 18 Οκτωβρη;

ΕΜΕΙΣ ΣΑΣ
ΧΑΡΙΣΑΜΕ ΤΟ
ΘΑΥΜΑ ΠΟΥ ΖΕΙΤΕ
ΑΠΟ ΤΟ '74



ΤΟ ΠΑΣΟΚ
ΔΕΝ ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ
ΘΑΥΜΑΤΑ



ΘΑΥΜΑΤΑ
ΔΕΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΚΚΕ



ρνηση και υπάρχει ή αίσθηση ότι "κάπου τάχαμε ξαναδεί". Προεκλογικά το σοσιαλιστικό κόμμα φαίνεται πιο άριστο από τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα που είναι χρόνια στην εξουσία (Γερμανία, Αγγλία, Ισπανία) θύμιζε περισσότερο την παλιά σοσιαλδημοκρατία με τις αναφορές στην εργατική τάξη και τον σοσιαλισμό. Υποσχόταν "αυτοδιαχείριση" στους εργάτες και "έθνικοποίηση" όλων των βασικών βιομηχανιών. Χολονότι υποτινάσσεται στην προεκλογική περίοδο συνέχισαν όμως να υπάρχουν.

Όμως λίγες μέρες στην κυβέρνηση και οι ομοιότητες με την τεχνοκρατική σοσιαλδημοκρατία γίνονται όλο και περισσότερες. Τα πρώτα οικονομικά μέτρα δείχνουν μία προσύμφωνη στον Κέϋνς, αλλά κι αυτή χωρίς εξάρσεις. Έτσι η έθνικοποίηση των επιχειρήσεων περιορίστηκε άμεσα σε έξι κι όλες άμεσα εξαρτημένες από το κράτος. Μερικές απ' αυτές ήταν και προηγούμενα έθνικοποιημένες (πχ Ντασσο).

Μ' αυτές τις έθνικοποιήσεις θέλει να εξασφαλίσει πολύ πιο έλεγχο μενα κι αποτελεσματικά την ανταγωνιστικότητα του γαλλικού καπιταλισμού. Φροντίζει ταυτόχρονα να μην συγκρουστεί με τους καπιταλιστές παρέχοντας μεγάλες αποζημιώσεις σε κάθε ιδιότητα.

Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός δεν αμφισβητείται καθόλου, αντίθετα γίνονται προσπάθειες να επεκτα-



ΚΟΜΜΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

θεί σε χώρες που μέχρι τώρα βένειχε πόδι. Από την μία κρατάει την εξωτερική πολιτική της προηγούμενης κυβέρνησης, τις διεθνείς συμμαχίες τους εξοπλισμούς (ευρύπυραυλοι, βόμβες νετρονίου), το στρατό σαν δύναμη επέμβασης σ' άλλες χώρες. Όπως δήλωσε πρόσφατα ο υπουργός Άμυνας Έρνυ "Η Γαλλία πρέπει να έχει στρατιωτικές δυνάμεις επέμβασεις σ' άλλες χώρες".

Ταυτόχρονα όμως προσπαθεί να αποκτήσει σχέσεις με χώρες του "Τρίτου Κόσμου", που ο γαλλικός ιμ-

περιαλισμός μέχρι τώρα δεν είχε δώσει. Γιαυτό την προπαγάνδα για βοήθεια του Βορρά προς τον Νότο και την αποκατάσταση της δημοκρατίας στην Λ. Αμερική την εκλαϊκεύουν τα ταξίδια του Ρεζίς Ντεμπρέ προς αυτές τις χώρες. Μόνο που καμιά φορά κινείται εκτός γραμμής (πχ στην Αγκόλα) όπου ο Σελισόν τον έπανά φέρει στην τάξη.

Τι απέγινε άραγε εκείνη η "αυτοδιαχείριση" με πρόσφατο νόμο για τα δικαιώματα των εργαζομένων προωθείται η οργάνωση των εργασιών επιτροπών μέσα στα εργοστάσια. Βασικός ρόλος αυτών των επιτροπών θα είναι η εξασφάλιση της συνεργασίας ανάμεσα στους εργάτες, εργοδότες και κυβέρνηση. Είναι κι αυτή μία "αυτοδιαχείριση" προσαρμοσμένη στις ανάγκες του ανταγωνισμού.

Οι υποσχέσεις για το σταμάτημα της ανεργίας πήνε κι αυτές περίπατο. Ηδη το 35ορο που τόσο τό είχε προβάλλει προεκλογικά ο Μιτεράν, αναβάλλεται για μία πενταετία. Κι αυτό μετά από είσηψη του συνδικάτου (CFDT).

Την ίδια τάξη είχαν κι οι υποσχέσεις στα διάφορα κινήματα: Τό πυρηνικά εργοστάσια συνεχίζουν να λειτουργούν (εκτός από το κτήσιμο του Πιγγλώφ που το σταμάτησαν) και τα πυρηνικά όπλα συνεχίζουν να αποθηκεύονται στην Γαλλία. Σ' αυτό έχει ξεπεράσει και την έκτακτη μείωση σοσιαλδημοκρατίας. Στην Γερμανία η κυβέρνηση του Σμίτ, με δυσκολία θα προχωρήσει στην εγκατάσταση ευρωπαϊκών κάτω από την πίεση ενός μεγάλου αντιπυρηνικού κινήματος.

Η εφαρμογή της σημερινής πολιτικής του Σκ χρειάζονταν και το ανάλογο στελεχικό δυναμικό. Κι αυτό εξασφαλίστηκε με μία ορθολογισμένη κατανομή των υπηρεσιών. Τα υπουργεία κλειδιά του γαλλικού καπιταλισμού (οικονομικών, άμυνας, εξωτερικών κλπ.) δόθηκαν στους δεξιούς τεχνοκράτες, γκαλιτικούς ή σο-

σιαλιστές. Τα "κοινωνικά" υπουργεία (ελεύθερου χρόνου, κοινωνικής πρόνοιας κλπ) σε άριστερους σοσιαλιστές ή κομμουνιστές.

Η προσαρμογή του ΣΚ στα πρό-

τυπα της τεχνοκρατικής σοσιαλδημοκρατίας προχωράει με γρήγορο ρυθμό. Ο στόχος της μεγάλης Γαλλίας (Ντά Γκλάβιττεράν) δεν αφήνει τα περιθώρια για ενδιασμούς και για δαύσεις. Οι αναφορές στην εργατική τάξη και τον σοσιαλισμό τείνουν να γίνουν ιδεολογικές αναφορές σε κάθε συνέδριο.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ Η ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Την νίκη του σοσιαλιστικού κόμματος και την συμμετοχή του ΚΚ στη κυβέρνηση ακολούθησε μία θριαμβολογία και μία ευφορία χωρίς προηγούμενο. Τα ΚΚ ανά τον κόσμο και ειδικότερα τα ευρωκομμουνιστικά θεώρησαν δικαίωση της ταχτικής τους.

Τό ΓΚΚ εμφανίστηκε: "Μά ήταν άριστες τόσο ευκολο, και μετά μάλιστα από τέτοια ήττα".

Η ευφορία ξεπλώθηκε και στην Έπαναστατική Άριστερα. Τόσα χρόνια υποστήριζε μία τέτοια λύση κι ήρθε όταν δεν την περίμενε. Η ΕΑ της Ιταλίας στις εκλογές του '77 έτοιμαζόταν για κυβέρνηση της άριστερας. Οι οργανώσεις της ΕΑ στην Γαλλία υποστήριζαν κοινό πρόγραμμα κι όταν άκουη η συμμαχία κομ-

μουνιστών - σοσιαλιστών είχε διαλυθεί.

Η τροτσκιτική ΟΣΙ(4) δένησε μέρος στις εκλογές για να υποστηρίξει τα άριστερα κόμματα. Η Ι. CR(5) κατέβηκε σ' όρισμένες μόνο περιφέρειες υποστηρίζοντας στις άλλες τον πρώτο άριστερό υποψήφιο για μία κυβέρνηση της άριστερας. Τό PSU κατέβηκε μαζί με το σοσιαλιστικό κόμμα στις βουλευτικές εκλογές.

Η κυβέρνηση σοσιαλιστών-κομμουνιστών δεν είναι ούτε ο κρηός ενός ανεβασμένου μαχητικού κινήματος, ούτε η συμμαχία λαϊκού μετώπου για την αντιμετώπιση του φασισμού.

Αντίθετα έρχεται σε μία περίοδο οικονομικής κρίσης και υποσχεται το δικαίωμα ξεπεράσματος της μέσα κι απ' την συνεργασία και συμμετοχή των [ιδίων των εργατικών συνδικάτων] αυτών άλλωστε τον λόγο κλέσαν οι σοσιαλιστές και το κομμουνιστικό κόμμα να πάρει μέρος στην κυβέρνηση. Η δύναμη της CGT μέσα στο εργατικό κίνημα είναι ακόμα μεγάλη, άρα οι προσπάθειες για το "κοινωνικό συμβόλαιο" μπορεί να σκόνταψαν σε κάποια άριστερή στροφή του ΚΚ, σαν αντιπολίτευση μέσα από αυτήν την συνεργασία το σοσιαλιστικό κόμμα όχι μόνο πετυχαίνει την συμμετοχή του ΚΚ στα διάφορα μέτρα που παίρνει αλλά ταυτόχρονα το φθείρα σαν πολιτική δύναμη μετατρέποντάς το σε ούρα του.

Εάν προσηκεί η δύναμη του ΚΚ θα μειωθεί, ακόμα περισσότερο, άμεσα οι συνέπειες της απότομης στροφής του, του στοίχισαν έσοδα οργανωτικά. Διάφορα στελέχη (ακόμα και στη ΚΕ) που υποστήριξαν και προηγούμενα την συνεργασία με το ΣΚ έληξαν να αναζητούν συζήτηση προς τα μέσα και προς τα έξω, για την μέχρι τώρα πολιτική του κόμματος. Απομακρύνθηκαν άμεσα από τα όργανα που συμμετείχαν και σε ένα υποδιαγραφή. Μία πράξη παραδειγματισμού για όποιον αμφισβητήσει τα ζίκ-ζάκπου έρχονται.

Αλλά οι δυσκολίες της καινής κυβέρνησης δεν περιορίζονται μόνο στο ΚΚ. Οι ίδιες οι οργανώσεις της ΕΑ δυσκολεύονται να διαμορφώσουν μία ξεκάθαρη ταχτική όπεναντι στα ρεφορμιστικά κόμματα-κυβέρνηση.

Δημιουργημένες κι αναπτυγμένες σε μία περίοδο κυβερνήσεων της δεξιάς, με τους ρεφορμιστές στην αντιπολίτευση, είχαν άνοδο σε ένα κίνημα με αντικυβερνητικό προσανατολισμό. Τώρα όμως η κοινή κυβέρνηση έχει ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά σπρίγγματα μέσα σ' αυτό το κίνημα κι αυτό κάνει την κρι-

τική και πολ' ευκλή όπεναντι στην κυβέρνηση πιο δύσκολη. Η άποψη - μευση απ' αυτήν και η συγκρούση μαζί της θα είναι μία δύσκολη προσπάθεια την επόμενη περίοδο.

Η συζήτηση ταχτικής οργιάζει σήμερα μέσα στους χώρους και τις οργανώσεις της ΕΑ στην Γαλλία. Ακούγονται όλες οι απόψεις από την κριτική υποστήριξη μέχρι το ότι τίποτα δεν άλλαξε.

Η πρώτη ελπίζει να πιέσει την κυβέρνηση να προχωρήσει προς τα άριστερα, ενώ ταυτόχρονα της κάνει κριτική εκεί που αποτυγχάνει. Η δεύτερη είναι της γνώμης ότι η στική κυβέρνηση και πριν στική και τώρα άρα η ίδια ταχτική. Και οι δυο θα έχουν την δυσκολία να ανθεθούν με τις αντιτάσεις που θα δημιουργηθούν ενάντια στην κυβέρνηση των ρεφορμιστών.

Τό πόσο η ΕΑ στην Γαλλία θα καταφέρει να αναπτύξει μία ανεξάρτητη δική της ταχτική μη άγνοώντας τις άλλανές που έχουν γίνει, είναι το μεγάλο στοίχημα που μπαίνει αυτή τη στιγμή μπροστά της. Η προσπάθειά τους, προσπάθειά μας. Οι εμπειρίες τους, εμπειρίες μας. Ποτέ δεν ξερετε...

(1) PSU: Ένα σοσιαλιστικό κόμμα: Δημιουργήθηκε από διάσπαση με το παλιό σοσιαλιστικό κόμμα πάνω σε άριστερή κριτική προς αυτό, άρα στήριξε τον ΚΚ του '88 και άνα-τύχησε. Δε άγνοιστές εκείνης της περιόδου, συνεργάστηκε με ΚΚ και έπει με τις οργανώσεις της ΕΑ. Τό ίδιο θα ήταν δύσκολο να υποστηρίχεται ότι άνηκει στην ΕΑ. Ο ήγέτης του Ρονάρ προσχώρησε άργότερα στο ΣΚ του Μιτεράν και σήμερα ήγεται της δεξιάς τεχνοκρατικής τάξης.

(2) Η κυβέρνηση του Πομπιντού κρο σιόησε να βγάλει εκτός νόμου το Γαλλικό τμήμα της Δ' Διεθνούς και έριξε στην φυλακή έναν από τους ήγέτες της τον Άλντ Κριβίν.

(3) CFDT: Γαλλική δημοκρατική συνδικαλιστική Έργασίας που έλέγχεται από τους σοσιαλιστές. Πολύ περισσότερο είχε δύναμη μόνο στους υπαλλήλους, σιγά-σιγά μεγάλωσε και μέσα στον βιομηχανικό χώρο.

(4) ΟΣΙ: Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών. Προέρχεται από διάσπαση με την Διεθνή Έκπαιση (Δ' Διεθνής).

(5) LCR: Έπαναστατικός Κομμουνιστικός Σύνδεσμος, Γαλλικό τμήμα της Δ' Διεθνούς ("Γραμματεία").



Ένα μήνα πριν από τις εκλογές και ενώ η προεκλογική περίοδος έχει αρχίσει από καιρό, το κλίμα που επικρατεί στις παραμονές αυτής της πολυδιαφημισμένης "κρίσιμης", "ιστορικής" κλπ αναμέτρησης είναι εντελώς διαφορετικό. Η άρα της "αλλαγής" πλησιάζει με προαπορισμένη ακρίβεια, ακριβώς σαν την αντίστροφη μέτρηση που προηγείται πριν από τις εκτοξεύσεις των πυραύλων στο διάστημα: το "ρυθμιστή" του πολιτικού μας είναι τις διαβουλευσεις του πρωθυπουργού και ο άρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης συμφωνούν για τους υπερασπιστές όποιους και την τηλεόραση, οι άλλες εξουσίες είναι έτοιμες να δεχτούν τα ψηφοδέλτια που θα έρουν την μεγάλη αλλαγή. Κι όμως, να αυτή η αλλαγή στρατόπεδο δεν φαίνεται να παίρνουν θέσεις μάχης. Οι δε βιομήχανοι μοιάζουν να κατέχονται από αγωνία για το εκλογικό αποτέλεσμα, ούτε οι εργάτες μπορεί να πει κανείς ότι φλέγονται από ένοσηρο.

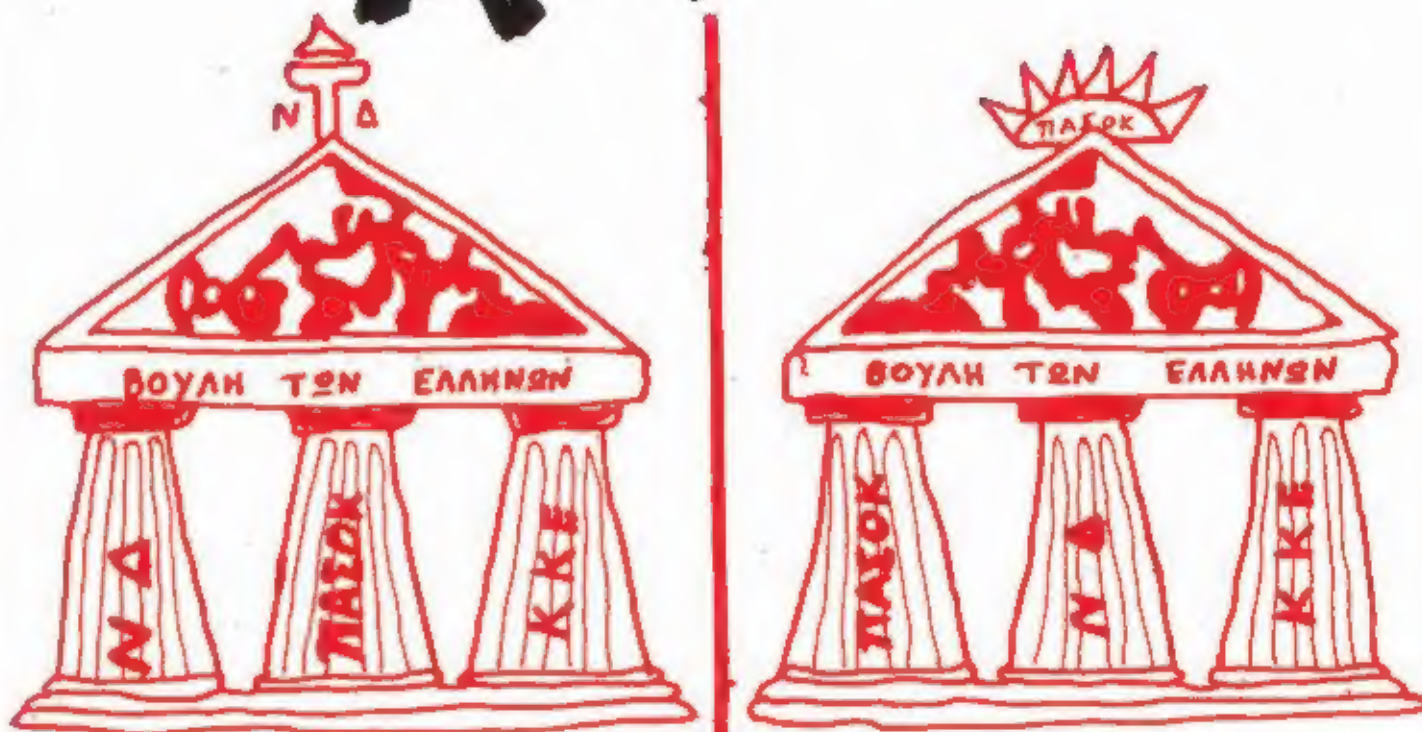
Τό μόνο "πάθος" που εμφανίζεται αυτή την περίοδο είναι στις τυποποιημένες περιγραφές των δημοφώνων για τις προεκλογικές συγκινήσεις, όπου οι δημοσιογράφοι των συγκροτημάτων πάντα διαπιστώνουν μέγα πλήθος και μέγα πάθος, αλλά μονάχα τον ανένδοτο αγώνα και το Γέρο-Παπαντρεού. Η διαφορά όμως είναι στο κλίμα που επικρατούσε τις παραμονές της πτώσης της δεξιάς το 1963 και στο σημερινό κλίμα είναι τόσο έντονη, ώστε τέτοιον πολιτικό παραλληλισμό μοιάζουν τελείως κούρια. Τότε η ήττα του Καραμανλή στις εκλογές ήταν το έδαφος μιας άνοιξης κρίσης του καθεστώτος. Σήμερα, όμως, και αν είναι το αποτέλεσμα των εκλογών της 18 Οκτωβρίου, δεν βρισκόμαστε στο πρόσωπο μιας τέτοιας κρίσης, όσο και αν το ΠΑΣΟΚ, το ΚΚΕ και το ΚΚΕ φαίνεται να ανοίγει ο δρόμος για την αλλαγή.

Πορεία για την αλλαγή μέσα από νηττες;

Οι λόγοι για τους οποίους οι εκλογές που έρχονται δεν έχουν χαρακτήρα κρίσιμης αναμέτρησης για την πολιτική ηγεμονία της δεξιάς τάξης πρέπει να αναζητηθούν τόσο στο συσχετισμό των κοινωνικών δυνάμεων όσο και στην διάταξη των πολιτικών κομμάτων.

Τα τελευταία χρόνια - βασικά από το 1976 και μετά, από τότε που νικήθηκε το αδόκητο εργατικό κίνημα της αντιπολίτευσης - έχουμε κοινοβουλευτικές επιβάσεις τις εκλογές τους σε όλα τα μέτωπα. Η εξόρμηση της δεξιάς τάξης βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη: ενταξη στην ΕΟΚ, επανένταξη στο ΝΑΤΟ, διεύθυνση στην Μ. Α. νατολή, εξορθολογισμός της βιομηχανίας, διεύθυνση του στρατιωτικού δυναμικού, ανάπτυξη πολεμικής βιομηχανίας, αναδιοργάνωση της άρματικής παραγωγής, ανασύνταξη του κρατικού συνδικαλισμού, επιβολή "εισοδηματικής πολιτικής" εκσυγχρονισμός της εκπαίδευσης κλπ. Αντίστοιχα - σε όλους αυτούς τους τομείς - τα μαζικά κινήματα γνώρισαν ήττες, πουθενά δεν υπήρξε να μπλοκάρει την πολιτική των κοινοβουλευτικών. Βέβαια μέσα σε αυτές τις οικονομικές κρίσεις και παγκόσμια ύφεσης προχωρούν με διακαλή, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι η στρατηγική της δεξιάς τάξης βρίσκεται σε αδιέξοδο. Αυτό που σημαίνει είναι ότι οι επιπτώσεις στην εργατική τάξη, τους αγρότες και τα μικροαστικά στρώματα είναι ακόμα πιο ακαθάρτες και η άδυναμία του μαζικού κινήματος να μπλοκάρει και να ανατρέψει τους δεξιόκοιτους εξορθολογισμούς και εκσυγχρονισμούς είναι ακόμα πιο άδυναμη. Βρισκόμαστε λοιπόν μπροστά στο φαινόμενο όπου η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα συσπασαν - τούν κάτω από το βάρος αυτών των επιθέσεων αλλά δεν καταφέρνουν να συγκροτήσουν την μαζική τους δύναμη για να τις αποκρούσουν. Σ' αυτές τις συνθήκες είναι φαισιολογικό οι

ΑΛΛΑΓΗ ΑΛΛΑΓΗ



ελλείδες τους να συγκεντρώνονται με ένα εναλλακτικό πολιτικό λύση, στη σωτηρία από το ΠΑΣΟΚ. Στη συγκεκριμένη συγκυρία, το γεγονός ότι ο δρόμος της μαζικής πάλης έχει κτυπηθεί απομονωθεί, περιθωριοποιηθεί, μεγαλώνει την έλξη της κόλης και την άκτινοβολία του ΠΑΣΟΚ. Όμως, αυτού του είδους το εκλογικό άνεμα βασισμένο στο ΠΑΣΟΚ-άνεμα που λειτουργεί σαν υποκατάστατο και όχι σαν συμπύκνωση κάποιων λαϊκών αντιτάσεων στο κοινωνικό επίπεδο - είναι πολύ ανώδυνο για την δεξιά τάξη και σίγουρα δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελεί την κοινοβουλευτική έκφραση ενός αναπτυσσόμενου κινήματος, κοινωνικής αλλαγής.

Ποιός αντιστοιχεί;

Παραπέρα πρέπει να δούμε ότι οι εκλογές της δεξιάς τάξης όχι μόνο δεν απειλούνται αυτή την στιγμή στους δρόμους και στα εργοστάσια αλλά δεν αμφισβητούνται ούτε και στις κάλπες. Είναι γνωστή η πορεία αναπροσαρμογής των προγραμματικών διακηρύξεων του ΠΑΣΟΚ τα τελευταία χρόνια: η αντίθεση στην ΕΟΚ που έγινε σιγά-σιγά υπεράσπιση των "εθνικών συμφερόντων" μέσα στην ΕΟΚ η αντίθεση στην ΝΑΤΟ που έγινε συν εργασία για την εξασφάλιση του εξοπλισμού των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων, οι αμερικάνικες βάσεις που "προσχωρήν" θα παραμείνουν, οι "κατασκευαστικές" που μετεξελιχθήκαν σε "εξυγίανση των υπερχρεωμένων επιχειρήσεων" οι υποσχέσεις για παροχές στην παιδεία, στην υγεία, στην κατακλία που σιγά-σιγά μπήκαν σε "εξυγίανση των υπερχρεωμένων" το μακρινό μέλλον. Αν σε όλα αυτά προστεθούν και οι αμετακίνητες θέσεις του ΠΑΣΟΚ για την ανάπτυξη της πολεμικής βιομηχανίας και την ενίσχυση του στρατού για την υποδούλωση του αντιιμπεριαλιστικού αμερικανισμού και για την αξιοποίηση της συμπαραστάσης του τρίτου κόσμου με την μορφή δανείων από τα όρεφικά πετρέλαια έχουμε μια ολοκληρωμένη

εικόνα για το πώς προσαρμοσμένη είναι η πολιτική του ΠΑΣΟΚ στις σημερινές απαιτήσεις του ελληνικού καπιταλισμού.

Δεν είναι τυχαίο ότι όλη η έμφαση στην προεκλογική εκστρατεία του Παπαντρεού έχει πέσει στην κριτική της Ν. Δημοκρατίας για "κακή διαχείριση" και στις υποσχέσεις για "νοικοκυρεμένο". Η ΝΔ κρατάει τα συνολικά οικονομικά δεδομένα σε μάρκα ενώ το ΠΑΣΟΚ θα φρόντιζε να τα κρατάει σε δολάρια. Η ΝΔ αφήνει τις δημόσιες επιχειρήσεις να παρουσιάζουν ελλείμματα ενώ το ΠΑΣΟΚ θα φροντίσει να κάνει τη ΔΕΗ, τον ΟΤΕ, τις συγκοινωνίες πιο αποδοτικές. Οι ύπουροι της ΝΔ δεν είναι "καταπολισμένοι" και ο "νοικοκυρεμένος" τραπεζίτης Άγγελος Πουλιός (Διοικητής της Εθνικής Τράπεζας στις προηγούμενες κυβερνήσεις της ΝΔ) τους τα είπε καλά κατά την άποψη του: "Αντρεία (δηλώσεις μετά την ήττα του στην Πατρίδα).

Με άλλα λόγια η αναμέτρηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ έχει κιόλας μετατοπιστεί στα παραδοσιακά πεδία διαμάχης των δεξιών κομμάτων (αποτελεσματική διαχείριση της οικονομίας), σε σημείο ώστε η ΝΔ να αναγκάζεται να ξεθάψει παλιές θέσεις του ΠΑΣΟΚ για να κινδυνολογήσει, ενώ το ΠΑΣΟΚ προσιδιάζει από τώρα τον κόπο να μην περιμένει θαύματα.

Η άλλη πλευρά του νομίσματος βέβαια, είναι οι αλλαγές που έχουν γίνει στο δεξιό κράτος ώστε η προοπτική κυβερνητικής αλλαγής να μην προκαλεί τους κλυδωνισμούς που προκαλούσαν οι άλλες εποχές. Και οι μετριοπαθείς μεταρρυθμίσεις του Γέρο-Παπαντρεού.

Η ταχτική της "εθνικής ενότητας" που πρόωθησε όλα αυτά τα χρόνια η Νέα Δημοκρατία έχει θεσμοθετήσει την διακομματική συνεργασία έτσι ώστε οι απόπειρες του ΠΑΣΟΚ να κερδίσει την εμπιστοσύνη των κρατικών μηχανισμών δεν αντιμετωπίζονται σαν "συνομιλίες". Ο εκσυγχρονισμός του στρατού έχει φέρει τις τεχνολογικές αντιλήψεις μέσα στο ίδιο το σώμα των αξιωμα-

τικών έτσι ώστε η στρατιωτική λειτουργία να μην ανησυχεί για την επιρροή του ΠΑΣΟΚ. Οι μεταρρυθμίσεις που έχει προωθήσει η ίδια η ΝΔ στους μηχανισμούς "συνεργασίας των παραγωγικών τάξεων" στο κρατικό συνδικαλισμό, στην εκπαίδευση έχουν στηριχτεί τόσο στην συνεργασία των κομμάτων ώστε το ΠΑΣΟΚ ήδη από αντιπολίτευση αποτελεί άπαράτητο στήριγμα της λειτουργίας τους. Το κράτος της δεξιάς μπορεί να είναι βολικό σύνθημα για τους κεντρικούς δημαγωγούς αλλά δεν εκφράζει την πραγματικότητα.

Συνοψίζοντας, λοιπόν, την δυναμική των εξελίξεων στις παραμονές των εκλογών της 18 Οκτωβρίου βλέπουμε ότι οι διακηρύξεις των κομμάτων της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης (και οι ελλείδες των खिलाδων αγωνιστών που θα ψηφίσουν αυτά τα κόμματα) για την αλλαγή δεν είναι βάσιμες. Η δεξιά τάξη δεν έχει λόγους να ανησυχεί για την σθερότητα της πολιτικής κατάστασης. Στην καλύτερη για τους καπιταλιστές περίπτωση, η κοινωνική ανακωχή θα δώσει τα περιθώρια στη ΝΔ να - περιώσει αρκετή εκλογική θύναμη ώστε να διατηρήσει τον έλεγχο. Στην χειρότερη, για τους περιπτώσεις, έχαν όλα τα περιθώρια να αξιοποιήσουν μια εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ προς όφελός τους. Περιθώρια που τους τα δίνει τόσο η κατάσταση του μαζικού κινήματος, όσο και η πολιτική του ΠΑΣΟΚ και τα όποια ορισμένες μερίδες της δεξιάς τάξης τα βλέπουν καθ' τα καλλιεργούν από τώρα.

Οι "κρυφές" ελλείδες

Παρόλα αυτά, η μαζικότητα του εκλογικού ρεύματος του ΠΑΣΟΚ οδηγεί πολλούς αγωνιστές να ελπίζουν ότι μια εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ θα μπορούσε έστω έμμεσα να αντιστρέψει την πορεία των εξελίξεων. Το βασικό επιχείρημα αυτής της συλλογιστικής είναι ότι οι προσδοκίες των खिलाδων εργατών, αγροτών, μικροαστών που θα ψηφίσουν το ΠΑΣΟΚ βρί-

Τι πραγματικά δ' αλλαξει στις 18 Οκτωβρη;

σκονταν σε αντίθεση με τα οποιαδήποτε σχέδια συνέχισης της καπιταλιστικής εξόρυξης κάτω από νέα διαχείριση. Η ήττα αυτών των προσδοκιών είτε θα δυσκολεύει την προσαρμογή του ΠΑΣΟΚ στις απαιτήσεις της άστικής τάξης και θα δημιουργήσει κρίση εμπιστοσύνης είτε θα απομακρύνει τις μάζες από την επιρροή του ΠΑΣΟΚ ανοίγοντας το δρόμο σε νέα δυναμική του μαζικού κινήματος.

Πρόκειται για μία συλλογιστική πολύ γραμμική και άσχημη που δεν παίρνει υπόψη της ούτε το συγκεκριμένο χαρακτήρα του ΠΑΣΟΚ και των δεσμών του με τους ψηφοφόρους του, ούτε το ρόλο των υπόλοιπων πολιτικών δυνάμεων και κύρια των ρεφορμιστών. Πρώτα από όλα το ΠΑΣΟΚ δε δέχεται τις πιέσεις της εργατικής τάξης με τον ίδιο τρόπο που λειτουργούν σε άλλες χώρες στα παραδοσιακά σοσιαλιστικά κόμματα που έχουν οργανικούς δεσμούς με το οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα. Ούτε το εργατικό κίνημα ούτε οποιαδήποτε άλλα κοινωνικά κινήματα βρίσκονται σε κάποια συγκροτημένη σχέση με το ΠΑΣΟΚ ώστε να επιδρούν στους ελιγμούς και τους χειρισμούς του. Αντρεία. Δεύτερο, το ΠΑΣΟΚ διαθέτει ήδη και αναπτύσσει με γοργούς

ρυθμούς δεσμούς και με τα συντηρητικά μικροαστικά στρώματα. Οι έθνικιστικές αποχρώσεις της ιδεολογίας του ή ταξική προέλευση της πλειοψηφίας των στελεχών του και η έμφση με την οποία υποσχεται να βάλει τα χέρια στους κρατικούς μηχανισμούς, να "φτιάξει κράτος" (που σήμερα ήδη το έχει ... διαλύσει!) επιτρέπουν στο ΠΑΣΟΚ να συσπειρώνει δυνάμεις που αποτελούν αντίβαρο σε οποιοδήποτε πιέσεις από τα αριστερά. Τέλος οι δυνατότητες του ΠΑΣΟΚ να απαιτήσει και να επιβάλει συνέχιση της κοινωνικής ανακυβέρνησης ενισχύονται από άλλους δύο παράγοντες: από την "μεσοτανική" ακτινοβολία του Αντρέα (που δεν είναι άλλη μαγική ιδιότητα του αρχηγού του ΠΑΣΟΚ αλλά δημιουργήμα πολύ χειροπιαστών μηχανισμών, αντίστοιχων αν όχι των ίδιων με αυτούς που διατηρούν τον άλλο "μεσσία" Φωφόρο τόσο χρόνια και από την ήδη δηλωμένη υποστήριξη των ρεφορμιστικών κομμάτων. Οι οργανωτικές και πολιτικές δυνατότητες συγκράτησης των εργατικών αγώνων τόσο του ΚΚΕ όσο και του ΚΚΕσθ θα είναι στη διάθεση του Παπαντρέου ώστε και αν δεν τους προσφέρει ανταλλάγματα, γιατί η τακτική αυτόν των κομμάτων βρίσκεται σε άδικο δρόμο που το καθλώνει στην σκιά του ΠΑΣΟΚ.

Για όλους αυτούς τους λόγους, το σενάριο του "έμμεσου" ανοίγματος του δρόμου προς την αλλαγή μεσαίου την εκλογική άνοδο του ΠΑΣΟΚ δεν είναι πειστικό. Οι ελπίδες για εύκολες, "αυτόματες" λύσεις στο βάπτισμα του κινήματος αποτελούν ψευδοεσθίες.

Ανακατατάξεις και διλήμματα

Τι σημαίνουν όμως όλες αυτές οι απαισιόδοξες εκτιμήσεις; Μήπως ότι τίποτε δεν πρόκειται να αλλάξει ή ότι το μαζικό κίνημα είναι καταδικασμένο να παραμείνει παθητικός θεατής των εξελίξεων; Σίγουρα όχι. Το ζήτημα που θέλουμε να υπογραμμίσουμε είναι ότι χρειάζεται μία πιο σοβαρή προσπάθεια από την μεριά της επαναστατικής αριστεράς για να αναλύσει τις πραγματικές αλλαγές που διαφαίνονται μέσα από τις εκλογές της 18 Οκτωβρη και να εντοπίσει τα μέτρα που μπορεί να ανασυγκροτήσει το μαζικό κίνημα.

Οι ανακατατάξεις στον πολιτικό χώρο που διαγράφονται όταν όριζοντα προμηνύουν μία σειρά αλλαγές στο πολιτικό κλίμα μέσα στο οποίο θα είναι υποχρεωμένο να κινη

θούν οι αγώνες της έθνικιστικής τάξης και οι προσπάθειες στον παλεύουν για την ανάπτυξη ενός επαναστατικού κινήματος.

Τρία στοιχεία πρέπει να παρ-
θούν υπόψη για να εκτιμηθούν σε
πρώτη προσέγγιση αυτές οι αλλαγές.
Το πρώτο στοιχείο αφορά το γε-
νικό πολιτικό κλίμα. Το δόγμα
που ήδη κυριαρχεί στην προεκλογική
εκστρατεία "ή Παπαντρέου ή Δι-
αιώνηση της δεξιάς" και που παίζει
τόσο ρόλο στην περιθωριοποίηση της
αριστεράς έχει την τάση να παγιω-
θεί σε πιο μόνιμο εκβιασμό του εργα-
στικού κινήματος: είτε υποταγή των
αγώνων στις θυσίες (πολιτικές και
οικονομικές) που απαιτεί μία από-
πειρα "αναλακτικής" διαχείρισης
του ελληνικού καπιταλισμού από το
ΠΑΣΟΚ είτε ανανέωση της κυριαρχίας
της ΝΔ. Όπως και αν διαμορφωθεί
το συγκεκριμένο εκλογικό αποτέλεσμα,
είτε σχηματίσει αυτόφωγα κυβερ-
νήση το ΠΑΣΟΚ είτε απλώς πιά-
σει στα πρόθυρα, το ζήτημα "τί εί-
δους κεντρική πολιτική αίσχλη για
τους αγώνες μας"; θα πρέπει να ά-
παντηθεί ξανά από την αρχή. Τα προ-
βλήματα πολιτικής τακτικής (που έ-
τσι και άλλως τόσο έχουν ταλαι-
πωρήσει την επαναστατική αριστερά
με τις αντιφασιστικές αντιλήψεις
της στα χρόνια κυριαρχίας της ΝΔ
και τις καθυστερημένες αντιδράσεις
διακηρύξεις της όταν πιά το ΠΑΣΟΚ
έχει κηρύξει το τέλος της δεξιάς)
θα μπουν πιο πειστικά από κάθε άλ-
λη φορά.

Το δεύτερο στοιχείο είναι η
πορεία των οικονομικών εξελίξεων.
Η κρίση βαδίζει προς το χειρότερο.
Αν μέχρι τώρα το κλείσιμο των έρ-
γοστασίων και οι μαζικές απολύσεις
έμειναν στη σκιά των πολιτικών εξε-
λίξεων, οι προοπτικές για το μέ-
λλον βάζουν ήδη το αντίστροφο πρόβ-
λημα. Κι όμως για την επαναστατι-
κή αριστερά το ερποντικό μέτωπο πα-
ραμένει το πιο καθυστερημένο σημείο
ο άναφορος.

Το πως μπορεί να αρχίσει να κα-
λύπτεται αυτή η καθυστέρηση εξο-
ποιώντας τις αντιφάσεις της "αλλα-
γής" σε συνθήκες κρίσης είναι ένα
ζήτημα - κλειδί για την επόμενη
περίοδο.

Τέλος, ένα τρίτο στοιχείο, εί-
ναι η κατάσταση που διαμορφώνεται
στο χώρο της ρεφορμιστικής αριστε-
ράς. Τα εκλογικά αποτελέσματα και
οι ανακατατάξεις στον πολιτικό
χώρο είναι πιθανό να φέρουν στην
επιφάνεια την κρίση που ήδη υποβό-
σκει στα ρεφορμιστικά κόμματα σαν
αποτέλεσμα της περιθωριοποίησης
του ρόλου τους. Ούτε για μία τέ-
τοια εξέλιξη είναι προετοιμασμένη
ή επαναστατική αριστερά, όπως δεί-
χνει τουλάχιστον η απήχηση της
"κρατικής υποστήριξης" προς το ΚΚ
Ε.σ. Μία ρευστότητα στο χώρο των
παραδοσιακών σχημάτων μπορεί να
λειτουργήσει σαν περίπτωση "έπανα
πατρισμού" (πχ Πανελλαδική) παρά
σαν διαδικασία αποδέσμευσης αγώνι-
στών από την επιρροή του ρεφορμι-
σμού.

Σ' αυτές τις συνθήκες η επαν-
αστατική αριστερά πρέπει να επι-
δώσει το ρόλο της μόνης πολιτι-
κής δύναμης που άρνηται την κοι-
νωνική ανακυβέρνηση και προωθεί πρωτο-
βουλίες με αντικαπιταλιστικό περι-
εχόμενο. Είναι ανάγκη να ανοίξει α-
πό τώρα μία συζήτηση για το ξεκαθ-
άρισμα αυτού του προσανατολισμού
για την συσπείρωση των αγωνιστών
που άσονται τον εξοπλισμό της
μεγάλης αλλαγής από τις μάζες,
για τον προσδιορισμό και την έπι-
εργασία του περιεχομένου τέτοιων
πρωτοβουλιών.

Μπροστά στις μάζες πολλοί
αγωνιστές ταλαντεύονται ανάμεσα
στην ψήφο στο ΠΑΣΟΚ στο Ενωτικό
και στο ΚΚΕ. Όταν θα έχουν κλείσει
οι μάζες θα έχει κλείσει και ο
δρόμος της "κρατικής υποστήριξης"
ο δρόμος της "αντιδεξιάς" συμπί-
σης με τους ρεφορμιστές. Τότε θα
υπεί επιτακτικά το ερώτημα αν η
επαναστατική αριστερά έχει να προ-
βάλει μία αντικαπιταλιστική προπο-
τική ή πηλείται με αυτή στη σκιά
του ΠΑΣΟΚ. Είναι καιρός
να αρχίσει να δίνεται η απάντηση
από τώρα.

Η ΣΕΣΤΗ ΑΠΟΧΡΕΣΗ
ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΜΑΥΡΟ...



... ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΡΟΖ

ΟΙ ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΕΣ ΣΤΗ ΕΚΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Μέσα σε μία πολιτική συγκυρία όπου το "ήπιο κλίμα" είχε από καιρό εγκαθιδρυθεί σαν διακυρηγμένη αναγκαιότητα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής, όπου η οποία πολιτική αντιπαράθεση διεξάγεται σε επίπεδο δηλώσεων αρχηγών και μετριοτάτοι σε ποσότητα όριων που μπορεί κανείς να διακινήσει, με μία εργατική τάξη περιθωριοποιημένη στο ρόλο του υπομονετικού ψηφοφόρου και με μία νεολαία άσφυκτική στην ηγετική της θέση από τις πιέσεις που δέχεται με δοσμένη την έλευση οποιασδήποτε δυνατότητας άμεσης αντίστασης, βαδίζουμε προς την "άλλα γή" και τον "σοσιαλισμό".

Πρωτοπόρο ρόλο στην διαμόρφωση του παραπάνω κλίματος έπαιξαν και παίζουν τα δύο ρεφορμιστικά ΚΚΕ, παλιότερα με το σπασίμο καίτη προσπάθεια χειραγώγησης κάθε άγωνα που στην πορεία του ξεπερνάει την κοινοβουλευτική τους λογική και στη μέρα με το συνολικό πάγωμα κάθε κινητοποίησης από πλάγια της άσπλης πορείας προς τις εκλογές. Οι εκλογές όμως αυτές και τα προβλήματα που βάζουν ενώπιό μας, ρεφορμιστές, ή άδυναμια ουσιαστικού διαχωρισμού τους από το ΠΑΣΟΚ, οι "αριστερές" τους εξαγγελίες και η όλη και πιο δεξιά τους γραμμή, είναι ζητήματα που φαίνονται όλο και πιο καθαρά αν κοιτάξει κανείς πίσω από την προεκλογική λογοδοσία που έχει από καιρό ξεπεράσει τα όρια του ν γελίου (πχ άρθρο στην Αύγη με τίτλο "Γιατί έχουν τόση μεγάλη απήχηση οι συγκεντρώσεις του ΚΚΕ εσ;")

Τό ουσιαστικό ζήτημα που αν ποβάσει πίσω από την πανηγυρική πολυχρωμία των φεστιβάλ και των εκλογικών κέντρων είναι η κρίση στρατηγικής και τακτικής που αντι-μετωπίζει όχι μόνο το ΚΚΕ αλλά και το ΚΚΕ. Με τα ίδια τα δικά τους κριτήρια τα δύο ΚΚΕ βλέπουν το ρόλο που θα ήθελαν να παίξουν στις πολιτικές εξελίξεις να περι-ορίζεται μπροστά στην άμεση άσπλη οδο του ΠΑΣΟΚ.

ΚΚΕ και "δημοκρατική πλειοψηφία": εντός, εκτός ή επί τα αυτά.

Τό ΚΚΕ κατεβαίνει με κεντρικό εκλογικό στόχο την κατάκτηση του 17% και το περασμά του στην Β κατανομή, ενώ σε πολιτικό επίπεδο προπαγανδίζει ανοικτά σαν άμεσο στόχο του την ανάδειξη μιας δημοκρατικής πλειοψηφίας στην Βουλή. Στην πράξη το "17%" λειτουργεί για τους Κνίτες όπως και το καρότσι των γαϊδάρων, δηλαδή μεγιστοποίηση της άμυνας για πιο έντατική δουλειά, ενώ προς τα έξω καταβάλλεται η προσπάθεια να λειτουργήσει σαν αντίδοτο απέναντι στην λογική της χαμένης ψήφου. Από αυτή την άποψη προβάλλεται και η λογική ότι το ΚΚΕ θα παίξει μετεκλογικά τέρλο της "αριστερής συνείδησης" απέναντι στα δεξιά ανοίγματα του ΠΑΣΟΚ. Ο ουσιαστικός στόχος του ΚΚΕ είναι η διατήρηση της εκλογικής του δύναμης τουλάχιστον στα επόμενα δύο έτη του 77 και η συγκράτηση μεγάλου τμήματος των παλιών του ψηφοφόρων που τείνουν να βλέπουν την "άλλα γή" πολύ πιο "ρεαλιστικά" ψηφίζοντας δηλαδή το ΠΑΣΟΚ.

Τό ΚΚΕ ελπίζει στην εξασφάλιση ενός αριθμού ψήφων και βουλευτών, έτσι ώστε να εξαναγκαστεί το ΠΑΣΟΚ να δει το ΚΚΕ σαν ένα σημαντικό υπολογισμό -και όχι περιθωριακό- σύμμαχο. Επιδίωξη που έρχεται σε αντίθεση με την ουσιαστική άδυναμια του ΚΚΕ να διαχωριστεί από το "αριστερό" από το ΠΑΣΟΚ σε μι-



— «Με τόσο ήλιο πού την είδαν τη εκία οι αριστεριστές»

α πολιτική και όχι συναισθηματική βάση.

Μετά τις εκλογές του '77 το ΚΚΕ με το 10α Συνεδριό του ζυγρώσε σε μία εικόνα τήνου λιτικών δυνάμεων που πίστευε ότι θα του επέτρεπε να αναλάβει καθοριστικό ρόλο στις εξελίξεις. Σύμφωνα με αυτή την εικόνα η εικόνα ή νέα δημοκρατία χωρίς δόταν σε δύο πτέρυγες, μία συντηρητική, τυφλά πιστή στον άσπλη σό και την αλληλεγγύη και μία πιο φιλελευθέρη, ίκανή να αντιστέκεται "στον α" ή β' βαθμό" στις πιέσεις των ιμπεριαλιστών και των χουντικών. Δεύτερο σημείο της εικόνας ήταν ένα ΠΑΣΟΚ μικροαστικό και ταλαντευόμενο, που είχε "θετικό στοιχείο" αλλά δεν μπορούσε από την "μικροαστική" φύση του να παίξει ήγετικό ρόλο. Έτσι λοιπόν έβγαινε το συμπέρασμα ότι το ΚΚΕ μπορούσε να οικοδομήσει μία πλατιά δημοκρατική αντιιμπεριαλιστική συμμαχία που ή "προλεταριακή συνέπεια" του θα υπερνικούσε τις "μικροαστικές" τάσεις του ΠΑΣΟΚ και αξιοποιώντας και τις "εσωτερικές αντιφάσεις" της νέας δημοκρατίας θα άνοιγε τον δρόμο για μία "δημοκρατία του λαού".

Σήμερα έρχεται "η ίδια ή ζωή" (για να χρησιμοποιήσουμε την αγαπημένη έκφραση του άρθρου του Ριζοσπάστη) να διακόψει τις άνοι-ροπολήσεις και να φέρει το ΚΚΕ άν τιμώτω με την σκληρή πραγματικότητα του νεοκατακτημένου. Μπροστά στην αταλάντευτη πορεία του ΠΑΣΟΚ προς την κατάκτηση της εμπιστοσύνης της άσπλης τάξης και την άνα δειξή του σε ένοχλητική λύση, το ΚΚΕ άγνωρίζεται να περιοστεί μιάθση στην ούρα των συμμαχικών του. Κι αυτός ο άναπροσαρμοσμένος και πιο "ρεαλιστικός" στόχος, όμως, βάζει άν τη τη στιγμή δυσκολίες.

Ύστερα από πολλές άστυχημένες άπώλειες να προωθήσει συνεργασίες με το ΠΑΣΟΚ με δικούς του όρους (ΣΑΔΕΟ, Κίνημα Ειρήνης κλπ.) το ΚΚΕ άναγκαστικά εθνοποιήσε -ται όλο και περισσότερο στις τοποθετήσεις του ΠΑΣΟΚ. Η τελευταία συνέντευξη του θωράκη ουσιαστικά έπιβεβαιώνει και φραστικά άσπλητην εξέλιξη. Όμως άσπλη ή προσέγγιση δεν είναι άνώδυνη για το ΚΚΕ γιατί δημιουργεί προβλήματα τόσο άπ άσπλη συγκράτησης της έπιρροής του και διαροής προς το ΠΑΣΟΚ όσο και άπ άσπλη γενικότερων ζητημάτων που άνοίγει: μέχρι που μπορεί τó ΚΚΕ

να παρακολουθήσει το ΠΑΣΟΚ χωρίς έσωτερικές άνακατατάξεις; Μπορεί, για παράδειγμα, να κάνει κριτική στην σοβιετική Ένωση και να έμψυχο-νιστεί έσπλητικά "εθνοκομμουνιστικό" και πόσο μεγάλη θα ήταν ή κρίση που θα ξεσπούσε με ένα τέτοιο ζικ-ζάκ;

Από την άλλη μεριά, βέβαια, ή έναλλακτική άντιμετώπιση με μία "στροφή άριστερά" είναι όλο και πιο κλειστή για το ΚΚΕ. Η κριτική προς το ΠΑΣΟΚ στα λόγια χωρίς πρακτική διασπορά στην έδρα δεν λύνει τίποτα, άντίθετα άποκαλύπτει την έλλειψη συγκεκριμένης προοπτικής, πράγμα καταστροφικό για ένα κόμμα που άποπροβάλλεται σαν το "τρίτο κόμμα της χώρας". Όσο για την περίπτωση να κινήσει το ΚΚΕ και στην πρακτική του προς τα άριστερά, αυτό είναι κάτι που του τόδε χουν άποκλείσει οι ίδιες οι συμμαχίες που έπιδιώκει. Όλη ή οργανωτική και πολιτική έπιρροή του ΚΚΕ μεσα στην έργατική τάξη είναι άποθη κευμένη στις γέφυρες που προσπαθεί να στήσει προς τους μικρομεσαίους προς τις "λιγότερο άντιδραστικές" μερίδες της άσπλης τάξης, προς τους κρατικούς μηχανισμούς. Με άλλα λόγια άπόχουν προκαθορισμένα όρια σε όποιον άσπλη άριστερόν έλιγμούς και αυτό μειώνει την άποτελεσματικότητα τους.

Έτσι το ΚΚΕ άναγκάζεται να παρακολουθεί την πορεία του ΠΑΣΟΚ προς τα δεξιά προσπαθώντας να άποφύγει ταυτόχρονα και τη ρήξη και την άδοκωτική ταύτιση. Πρόκειται για άσπλη έξέτασες άκροβατικής δεξιότητας που με τις εκλογές φτάνουν στο πιο κρίσιμο σημείο.

ΚΚΕ (ε.ε.) ο έδανικός σύμμαχος

Άν για το ΚΚΕ έσπλην τα παραπάνω, για τον φτωχό συγγενή της ρεφορμιστικής άριστεράς, το ΚΚΕ ε.ε. το πρόβλημα είναι πιο άσπλη.

Ουσιαστικά περιθωριοποιημένο, με άσπλη έπιρροή στους μαζικούς χώρους, προσχίζει άπγνωσμένα να παρατείνει την κοινοβουλευτική του έπιβίωση, προσπαθώντας να πείσει για τον άναντικαταστατό του ρόλο.

Άμεσος εκλογικός του στόχος, που σύμφωνα με τα λεγόμενα του φαίνεται να έχει ήδη κατακτηθεί, είναι το 4% στην βάση του συνδυασμού του "έσπλη ΚΚΕ" σε μία πλειοψηφία ά

άλλα γή".

Ένώ το ΚΚΕ άντιμετωπίζει προβλήματα προσαρμογής (έδανικής, πολιτικής) για να διεκδικήσει μιά θέση στην "πλειοψηφία άλλα γή", το ΚΚΕ ε.ε. άντίθετα μοιάζει να είναι άπείτοιμο με τις έσπεις του για τη συνεργασία σοσιαλιστών-κομμουνιστών με την κατακτημένη άσπλη του άπέναντι στην σοβιετική Ένωση, με τις άντιλήψεις του για πλειότες συνεργασίες έκδομα και με την έξεία "στα κρίσιμα θέματα του έθνους και της δημοκρατίας" (άπέναντι στους Τούρκους και τους χουντικούς, παλιά ΕΑΔΕ τώρα "έέτωπο" ο μαλότητος") το ΚΚΕ ε.ε. άποπροβάλλεται σαν έδανικός σύμμαχος. Έως άπερβολικά έδανικός. Είναι άλγο δύσκολο μετά από όλα αυτά να καταλάβει κανείς γιατί να μην ψηφίσει κατευθείαν το ΠΑΣΟΚ, και ποιά θα είναι ή άναντικατάσταση συμβολή του ΚΚΕ ε.ε. στην "πλειοψηφία άλλα γή". Τώρα τελευταία προβάλλεται το έπιχείρημα ότι το ΠΑΣΟΚ είναι κόμμα γενικά των μη προνομιούχων ενώ το "έσωτερικό είναι της έργατικής τάξης άπόλητος" προλεταριακής συνέπιας" άπέναντι στους "μικροαστούς" του ΠΑΣΟΚ και έδω; Άντως όπως και άν έχει το πρόγραμμα το ΠΑΣΟΚ μπορεί να είναι σίγουρο ότι και το ΚΚΕ ε.ε. όπως και το ΚΚΕ θα συνέσφαιρει και αυτό όσο μπορεί για να άπάρξει "προλεταριακή πειθαρχία" μέσα στην έργατική τάξη άπέναντι στις άπαιτήσεις της "πλειοψηφίας άλλα γή".

Η έδανικότητα της τακτικής του ΚΚΕ ε.ε. την τελευταία περίοδο μοιάζει να συγκεντρώνεται στην σχέση του με τα νέα κινήματα. Άπό την έποχή των φοιτητικών καταλήψεων όπου ο τρίτος συνταξάρχης της συμμαχίας ΠΑΣΠ-Πανισοδωστικής-Δημοκρατικού Άγωνα είδε την μόρ-ρα να παίρνει βασικά τους δύο πρώτους (ΚΚΕ ΠΑΣΟΚ που άνα τους άγώνες), το "έσωτερικό άνοκάλλωε και άπευθύνεται μεθοδικά στην νέο ριζοσπαστικοποίηση της νεολαίας άνοκαλύπτοντας κάθε έκφραση της (γυναικείας, έμοφυλόφιλοι, οίκολόγοι, ρόκ, κλπ). Άνεξάρτητα από το ρόλο που παίζει μέσα στα άντίστοιχα κινήματα το ΚΚΕ ε.ε. ή στάση του άσπλη συμβάλλει στην διατήρηση της άίγλης του σαν "άναγνωτικό, "δημοκρατικό" "άνοικτό". Σε τέτοιο βαθμό μάλλον άσπλη, σε συνδυασμό με την κρίση της έπαναστατικής άριστεράς, πολλά άνωτιστές έχωντας την γενική πολιτική του ΚΚΕ ε.ε. να τα βλέπουν σαν "έλπίδα έξέγδοου από την κρίση της άριστεράς".

Είναι άμφίβολο άν άσπλη του είδους ή άσπείρωση "κριτικών ύποστροφικών" μπορεί να περιοήσει τους εκλογικούς στόχους του ΚΚΕ ε.ε. Άυτό όμως, που μπορεί να πετύχει είναι να το κρατήσει σαν κέντρο ζυμώσεων σε μία περίοδο άνακατά-ξησης, στους κόλπους της άριστεράς μετά τις εκλογές.

Συμπερασματικά, και οι δύο φορείς της ρεφορμιστικής άριστεράς βρίσκονται στις παραμονές μιας περιόδου όπου θα πρέπει να δρύνουν τους καρπούς της άπτας τους άπ το ΠΑΣΟΚ. Αυτό δεν σημαίνει ότι τα πράγματα είναι ρόδινα για την έπαναστατική άριστερά ή ότι θα πρέπει να χειροκροτήσει το στρώμα των ρεφορμιστών άπ το ΠΑΣΟΚ. Οι άπτες των ρεφορμιστών δεν συνεπάγονται άσπληματα και μεγαλύτερη δυνατότητα της έργατικής τάξης να ξεφύγει από την έπιρροή τους. Χρειάζεται και ή άνάδειξη μιας έναλλακτικής προοπτικής, ένας έναλλακτικός πόλος. Κι έδω ο λόγος άνήκει στην έπαναστατική άριστερά.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ
ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ
Έσπληρδα της ΟΕΕ

Άπείθυνη άσπλη με τον νόμο:
Μαρία Στόλλου
Μεσάνδρου 50 - τηλ. 524.1001

Έκτύπωση "Οφείτ:
Ζ. Άντ άσπασίδης
Γ. άσπασίδης 28
Ρούφ
τηλ. 315. 3269

Ο ΧΟΜΕΪΝΙ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ ΤΟ ΤΟΥΝΤΕΧ ΣΥΝΕΡΓΕΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΑΓΟΝΙΣΤΩΝ ΣΤΟ ΙΡΑΝ



Είναι δύσκολο να συγκρίνεις πότε ήταν χειρότερα τότε με τόνάχη ή τώρα με τον Χομεϊνί. Δεν έχει άλλωστε και σημασία, αυτό είναι για όλους μάλλον όμοιο να βρούνε τις προσευτικές άνω του Ισλαμικού καθεστώτος.

Δεκάδες έτελεσμοί καθημερινά. Την προηγούμενη εβδομάδα ο αριθμός είχε φτάσει στους εξακόσιους, και δεν άκούγεται ούτε μία διαμαρτυρία. Αντίθετα η εικόνα που ο άστικός τύπος παρουσιάζει, και το Ριζοσπάστη περιλαμβάνονμένου, είναι μία εικόνα άντεκδικήσεων. Δολοφονούν Μουτζαχεντίν, εκτελεί και το καθεστώς σαν ανταπάντηση.

Καλυμμένοι πίσω από αυτή την περιγραφή "δημοκράτες" πάσης φύσεως, σοσιαλιστές της ερώσης και της Ελλάδας, κομμουνιστικά κόμματα, ΕΣΣΔ και Τουντέχ περιμένουν να γίνουν τα ξεπάστρεμα και της τελευταίας αντίστασης ενάντια στο καθεστώς. Για το Τουντέχ και την ΕΣΣΔ είναι η ποθητή λύση. Σε συνεντεύξη του ο Ρατζαβί (ηγέτης των Μουτζαχεντίν που βρίσκεται αυτοεξόριστος στο Ιράν) ανέφερε ότι πολλά από τα στελέχη της δικής του αλλά και των άλλων άριστερών οργανώσεων έχουν παραδοθεί στους φρουρούς της επανάστασης από το Τουντέχ.

Οι Ευρωπαίοι, μολοντί θα ήθελαν μία εκσυγχρονιστική αλλαγή του καθεστώτος, παρόλα αυτά τους ανησυχεί η δύναμη των Μουτζαχεντίν και οι λαϊκές εξέγερσεις των αντισημιτών συγκρούσεων. Γιαυτό δεν διαμορφώνονται καθόλου για τα στοιχεία "δημοκρατικά δικαιώματα" που έχουν ξεσκιστεί κυριολεκτικά στο Ιράν.

Οι άνορθωτες του κράτους

Τό έρωτημα που μπαίνει είναι πώς έπαιξε η κατάσταση μέχρι εδώ. Πώς η εξέγερση που έριξε το Σάχη κατέληξε σε ένα καθεστώς το ίδιο καταπιεστικό, το ίδιο τρομοκρατικό το ίδιο άναυδο όπως το προηγούμενο.

Από την άρχη το κίνημα που συγκροήθηκε με το καθεστώς του Σάχη δεν ήταν ενιαίο. Δεν είχε ούτε ξεκάθαρη κατεύθυνση ούτε και αντικλιτική ταξική σύνθεση δηλαδή εργατικό ή αγροτικό ή μόνο άστικό. Τουναντίον περιλάμβανε μέσα του μία προσωρινή συμμαχία τάξεων και στρωμάτων με στόχο το καθεστωτικό καθεστώς. Αντίστασης ήταν και η σύνθεση των οργανώσεων που λειτουργούσαν μέσα σ' αυτό: "Α-τό πιά άστικά κόμματα (τό Εθνικό Κόμμα, τό Απελευθερωτικό κίνημα του Ιράν) μέχρι τις διάφορες άριστερές οργανώσεις, Φενταγίν, Μουτζαχεντίν και άλλες. Μέσα σ' αυτή την συμμαχία περιλαμβάνονταν και οι κληρικοί Ισλαμιστές, που μολοντί ποτέ δεν είχαν φτιάξει κόμμα, έντα τις χρησιμοποιώντας την έκκληση στική θρησκείας (Ισλαμ-μουλάδες), διέ-

θεύγουν πλατύτερη οργανωτική δύναμη μέσα σ' αυτό το κίνημα. Η μόνη έπομένη συγκρότηση κατάσταση ήταν οι οργανώσεις των Φενταγίν και των Μουτζαχεντίν με στρατιωτική και πολιτική δράση άρκετά μεγάλη.

Με το κούρσο της δικτατορίας ή πλατιά αντισημική συμμαχία διαλύεται και χωρίζεται βασικά σε δύο στρατόπεδα. Από την μία βρίσκονται αυτοί που υποστηρίζουν και παλεύουν για μία αντικαπιταλιστική προσπιτική του κινήματος. Σ' αυτή περιλαμβάνονται (με διάφορες και συγγήσεις) οι πολιτικές οργανώσεις των Φενταγίν των Μουτζαχεντίν και διαφόρων άλλων τάσεων καθώς και διάφορα άγωνιστικά εργατικά κομμάτια (πχ εργάτες πετρελαίου) και κινήματα που άρχίζουν να ξεσηκώνουν (τό αυτόνομο κίνημα των Κούρδων, τό κίνημα των γυναικών, των νέων).

Από την άλλη μεριά βρίσκονται τα άστικά κόμματα και οι "Αγιοτολόδες" που υποστηρίζουν ένα καπιταλιστικό εκσυγχρονισμό που δεν μπορούσε να ολοκληρωθεί με τη δικτατορία του Σάχη. Τό πρώτο βήμα σ' αυτή την κατεύθυνση ήταν η προσπαθεία τους να ξεσπάσουν και να σταθεροποιήσουν τον κρατικό μηχανισμό που είχε διαλυθεί από την κρίση που είχε άνοιξει. Μέσα σ' αυτό τό τό μιλάν από την άρχη υπήρχαν δύο τάσεις, αυτοί των Ισλαμιστών κληρικών ("Αγιοτολόδες, μουλάδες κλπ) και η τάση των Λαϊκών (Ι) κομμάτων άσχετα με τό άν ήταν Ισλαμιστές ή όχι.

Στην πρώτη περίοδο μετά την πώση του Σάχη τυπικά στην κυβέρνηση βρίσκεται η συμμαχία άστων και κληρικών ενώ στους όρόμους βρίσκεται καθημερινά τό ίδιο τό κίνημα. Οι εργάτες καταλαμβάνουν

τά εργοστάσια οι άνεργοι και άστεγοι τό δημόσια κτίρια οι γυναίκες πετούν τό ταχυτό και άπαιτούνε τέρατα στην καταπίεση, οι Κούρδοι δημιουργούν άπελευθερωμένες ζώνες.

Αυτή την συνεχή εξέγερση προσπαθεί η κυβέρνηση και τό επαναστατικό συμβούλιο (2) να την σταματήσει με την άνοικτη καταπίεση. Άρχισαν οι διώξεις των οργανώσεων, τους κλείνουν τις έφημερίδες και τό γραφεία τους και μετά από στήμένες δίκες στέλνουν τό στέλεχη τους στην φυλακή.

Σ' αυτό τό κτύπημα άρχεται να προστεθεί η άμειβολία και η σύγχυση των ίδιων των οργανώσεων. Τό πώς έπαιξε να αντιπεπείσουν την κυβέρνηση και είδικότερα τό κομμάτι των κληρικών. Ταλαντεύονταν ανάμεσα στην αντιιμπεριαλιστική και την αντικαπιταλιστική προσπιτική της επανάστασης. Και όταν άπομόνον την πρώτη από την δεύτερη, μιλούσαν για πλατιά αντιιμπεριαλιστική συμμαχία που περιλαμβάνονταν μέσα και ο Χομεϊνί. Έτσι οι Φενταγίν διασπάστηκαν πάνω σ' αυτό (πλευρή-α-μειωμένη) ενώ οι Μουτζαχεντίν έβλεπαν την αντιιμπεριαλιστική συμμαχία μέσα από τον Ισλαμισμό.

Από μία στιγμή και πέρα η καταπίεση, η ταλάντευση και η ύστερη τρομοκρατία των μουλάδων λειτουργούν όλα μαζί για να βγάλουν τό κίνημα από τόους όρόμους, να μείψουν την επίδραση των οργανώσεων και να μπειρόσουν έτσι άνευόλητοι να στήσουν τό κράτος που ήθελαν. Έτσι πάνω ήταν που άρχισαν και οι άνοικτες διαπραγάνες μέσα στην ίδια την συμμαχία. Μέχρι τότε ήρχε ο καταμερισμός καθήκοντων όπου τό άστικό λαϊκό κομμάτι είχε την κυβέρνηση ενώ οι κληρικοί περιορίζονταν σε έποπτικά καθήκοντα μέσα από τό επαναστατικό συμβούλιο.

Αυτός διας ο καταμερισμός άρχισε σιγά σιγά να άνατρέπεται με την προσπάθεια των κληρικών να έχουν μία πιο μεγάλη συμμετοχή στη κυβέρνηση. Προς αυτή την κατεύθυνση βοήθησαν δύο κυρίως γεγονότα. Τό ένα ήταν η ύπόθεση των άμερικανών όμήρων και τό δεύτερο ο Ιρανοϊρανικός πόλεμος.

Με τό πρώτο άρχε η πρώτη άνοικη ρήξη και οι κληρικοί πήραν την κυβέρνηση από τό χέρι των άστων Λαϊκών (παράτηση κυβέρνησης Μπα-

ζαφάν). Με τό δεύτερο ολοκληρώθηκε αυτή η ρήξη και συγκέντρωσαν σπέρμα τους και τις τελευταίες "Ισλαμιστικές" έξουσίες που είχαν ιρακωήσει. ("Όπως την προεδρία ήταν άρκετά άποδυναμωμένη σύμφωνα με τό καινούργιο σύνταγμα.)

... και οι διαμαρτυρίες τους

Οι διαμαρτυρίες των δύο τάσεων υπήρχαν από την άρχη και άπορού τόσο την οικονομική πολιτική που έπαιζε να προωθηθεί όσο και την ρήξη του κράτους μετά την πώση Σάχη. Οι μη κληρικοί πολιτικοί κόμματα (έθνικό μέτωπο, Μπαζαρκ Μπανί Σάντ, Γκοντμπζαντεχ) υποστήριζαν μία οικονομική πολιτική ένταμείωσης στην παγκόσμια άγορά και στις ήδη διαμορφωμένες άπαιτήσεις τους. Άλλαβή πετρελαϊκή πολιτική σε συνεργασία με τις άδελφες Ενώσεις, χρησιμοποίηση των πετρελαίων για επενδύσεις στην Εξορία και στο Ιράν, συνεργασία με τις τράπεζες που ήδη διαχειρίζονταν τις περσικές καταθέσεις.

Αντίθετα οι κληρικοί γύρω από τό Χομεϊνί υποστήριζαν μία οικονομική πολιτική άπώλειας στα και άν άπαιτούσε διεθνή άπνοια και στήριξη στις έσωτερικές οικονομικές δυσκολίες του Ιράν (άνεβαση τιμή πετρελαίου, τράγια των καταθέσεων από τις τράζες και μετατροπή ενός μέρους (δολάρια σε άλλα νομίσματα, και λα μέτρα μεγαλύτερου έλέγχου τ Ιρανοϊρανοϊράτος πάνω στην διόρηση των πετρελαίων). Δεν ετυχάζει ότι οι μη κληρικοί πολιτικοί είναι αυτοί που είχαν τους καλύτερους όρους (ή τουλάχιστον έπαιζαν περισσότερο) με τους πτωχότερες της Περσίας, που άπαιτούσαν να είναι δεμένα με ένταμείωση στην διεθνή άγορά. Όμως αυτό έδινε άρισμένα στήριγα στη δική τους στάση από την λη μεριά οι "Αγιοτολόδες" είχαν άπο το μέρος τους στο όθιο μορφή που δά έπαιζαν η πολιτική έξουσία, άρχη στον καιριο ρόλο μουλάδων για τον έλεγχο των μέσα στην συμμαχία που άνέτρεξε Σάχη.

Η πρώτη τάση υποστήριζε μία μορφή κρατικής (εραρχίας) διοίκησης από αυτές που υπάρχουν υπόλοιπες καπιταλιστικές χώρες. Χομεϊνικοί αντίθετα ήθελαν μία μη από την μία να έξασπλι την κινητικότητα των μαζών (όμοιότητα σε μία πολιτική άπόφαση και από την άλλη να είναι άνω αυτόνομη και άνωτική άσπι επιβάλει την πολιτική του κέν έξουσίας. Έτσι από την μία και ένίσχυσε την δύναμη των μέων που έξασπλιζαν τό πρώτο τοιούτοχρονα δημοόργησε τους φρουρούς επανάστασης, τό επαναστατικό δικαστήριο και τό Ισλαμικό ρεπλικανικό κόμμα που έξασπλιζε δεύτερο.

Αυτές οι δύο τάσεις δεν νίκησαν από την άρχη σαν άντικτικές αλλά προσπαθήσαν να βρο μία Ισορροπία που άποτε έκλεινε προς την μία και άποτε προς την άλλη μεριά. Παράλληλα η οικονομική κατάσταση άρχισε να χειροτερεύει τό όσο από τό πετρελαίο είχε πέσει πάρα πολύ, πολλά εργοστάσια δεν όούλευαν από έλλειψη άνταμών, τό κίνημα των νέων έλ, πουπάσει, οι πείσεις πάνω στή κυβέρνηση να κάνει κάτι είχαν τοθεί.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση συνάντησε



Η κατέβη του Μουτζαχεντίν, το αρρωσταμένο των λίγων ήμερών

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΣΤΟ ΙΡΑΝ (συνέχεια από σελ. 9)

ρθε το θέμα των αμερικανικών διπλωματών. Η κυβέρνηση Μπαζαργκάν πίστευε πως θα έπρεπε να επιστρέψουν άμεσα τους διπλωμάτες. Οι γύρω από τον Χομεϊνί έβλεπαν την ευκαιρία να διαπραγματευτούν τους διπλωμάτες με οικονομικά ανταλλάγματα (καταθέσεις του Σάχη σε αμερικανικές τράπεζες, χρέη του Σάχη σε τράπεζες και επιχορηγήσεις, τιμή του πετρελαιοειδούς στην διεθνή αγορά). Πάνω σ' αυτή την τακτική ήρθε η σύγκρουση με τον Μπαζαργκάν και η κυβέρνηση παραιτήθηκε.

Αυτό άφησε την πολιτική πρωτοβουλία στα χέρια των ισλαμιστών κληρικών. Από εκεί και πέρα προσπάθησαν να ενισχύσουν την θέση τους αποκτώντας την απόλυτη πλειοψηφία μέσα στην Βουλή, φτιάχνοντας δική τους κυβέρνηση και καθορίζοντας οι ίδιοι τι θα άπόμενε για τους υπόλοιπους. Η προεδρία του Μπανί Σάτρ ήταν άλλος ένας προσωρινός συμβιβασμός με τους κληρικούς και το παζάρι που δεν κράτησε όμως πολύ.

Άσφαρη για την τελική σύγκρουση έδωσε ο Ιρανοκρατικός πόλεμος. Η οικονομική κατάσταση έφτασε στο άπροχώρητο, το παζάρι άρχισε να διαμαρτύρεται οι άνεργοι εξαβγαίναν στους δρόμους. Άμέσως δημιουργήθηκε θέμα στρατού. Μέχρι τότε ο Μπανί Σάντρ ήταν ο αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων και έτσι μπορούσε και είχε άμεσο έλεγχο στις πολεμικές επιχειρήσεις. Αυτό θεωρήθηκε αρκετά επικίνδυνο από την κυβέρνηση Ρατζάι και έθεσε θέμα έμπιστοσύνης. Μ' αυτό το τρόπο πήρανε από τον Μπανί Σάντρ και την τελευταία δυνατότητα να επιρεάσει την κατάσταση.

Μετά το διώξιμο του Μπανί Σάντρ η εξουσία περνάει στα χέρια των ισλαμικών θεοκρατικών κύκλων και στους Άγιατολάδες. Από τότε η έκταση της καταπίεσης παίρνει άλλες διαστάσεις. Τα ισλαμικά δικαστήρια δικάζουν και καταδικάζουν κατά δεκάδες και οι φρουροί της επανάστασης εκτελούν. Είναι ο μόνος τρόπος για να κρατήσουν την εξουσία οι Άγιατολάδες.



ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΙΚΗ ΔΙΧΩΣ ΗΤΤΕΣ

Τώρα πιά στην Περσία αρχίζει να διαμορφώνεται μια καινούργια κατάσταση που χαρακτηρίζεται από καθημερινές ένοπλες συγκρούσεις και δολοφονίες στελεχών της κυβέρνησης και του ρεπουμπλικανικού κόμματος, από διαδηλώσεις-αποτροπή στις ελεύθερες πόλεις και από μια προσπάθεια να συγκροτηθεί ένα μέτωπο αντίστασης από κόμματα και οργανώσεις ενάντια στο καθεστώς (αποκαλείται οι φιλοσυντηρητικοί).

Η τριτοβάθμια αυτή τακτική αποβλέπει, σύμφωνα με δηλώσεις των Μουζαχεντίν, στην αποδυνάμωση του Ισραήλ (δολοφονίες στελεχών του), στην εκδίωξη της λαϊκής αντίστασης (οι Εσφινίκες και πολλές διαδηλώσεις) και στην προετοιμασία μιας διάδοχης κατάστασης με την συγκρότηση του Εθνικού Συμβουλίου Αντίστασης.

Με το εθνικό συμβούλιο οι Μουζαχεντίν και ο Μπανί Σάντρ προσπαθούν να ξενακώσουν την σύγκρουση που συγκροτήθηκε με το καθεστώς του Σάχη αλλά που διαλύθηκε άμεσα μετά. Και σ' αυτό έχουν ν' αντιμετωπίσουν πολλές δυσκολίες. Απ' την μία σκοπιά τους στην επιρροή των κληρικών που είναι ακόμα μεγάλη. Από την άλλη υπάρχει ακόμα η πειρία μέσα στην εργατική τάξη και τα άλλα κινήματα από τους οποίους τους συμμάχους. Οι κομμοί ποτέ δεν θα ξεχάσουν ότι οπλοποιήσαν τον στρατό τους με τις πόλεις τους με διαταγή του Μπανί Σάντρ.

Η αντίσταση στην αίματη καταστολή του Χομεϊνί δεν θα πρέπει και αυτή την φορά να καταλήξει σε ήττα.

(1) Λαϊκές έδρες χρησιμοποιούνται με την έννοια του μη κληρικού.

(2) Στο Επαναστατικό Συμβούλιο εκπροσωπούνται όλες οι τάξεις της Συμμαχίας που είχε πάρει την εξουσία.

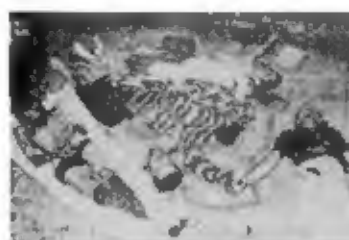
Σεπτέμβρης '80 - Σεπτέμβρης '81 ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ



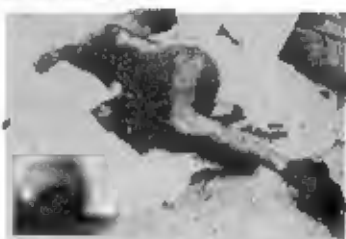
Επιστονόμενες χιλιάδες συλλήψεις



Πάνω από 150.000 πολίτες κρατούμενοι



Πάνω από 2000 δολοφονήθηκαν στις εεπηχειρήσεις 10 αποσχισμοί



200 άτομα νεκροί από βασανιστήριο

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ ΣΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ 17/9/81 6 μ.μ.

ΖΗΤΩ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Επιτροπή συμπαραστάσης στην τουρκική αντίσταση

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Στις 12 Σεπτέμβρη εκλείπει ένας χρόνος από το πραξικόπημα στη Τουρκία.

Σ' αυτό το διάστημα η Χούντα έχει καταφέρει να προχωρήσει στο βασικό στόχο των Τούρκων καπιταλιστών: Μία την πιο άγρια τρομοκρατία έχει να καταφέρει να επιβάλει το εθνικό και λαϊκό κίνημα. Μία τις χιλιάδες συλλήψεις και καταδίκες αγωνιστών, μία τις εκτελέσεις και τις δολοφονίες, μία τα βασανιστήρια και τις εξορίες, μία τις διαλύσεις των συνδικαλιστικών οργανώσεων με τον έλεγχο των πόλεων και των εργοστασίων κάτω από στρατιωτική "περιφρούρηση".

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες η δράση των επαναστατών έχει περιοριστεί σε απομονωμένες και αποσπασματικές ενέργειες που πληρώνονται με την πολύ ακριβή (με νέες συλλήψεις και δολοφονίες) ή σε μία "υπόγειη" δουλειά ανασύνταξης και υποδομής για το ξεκίνημα του εθνικού αγώνα για την ανατροπή της χούντας.

Σε μία τέτοια κατεύθυνση οι μεγαλύτερες από τις οργανώσεις της Επαναστατικής Αριστεράς κινούνται αυτή τη στιγμή, προσπαθώντας να ξεπεράσουν τις διαφορές τους (που στο παρελθόν τις οδηγούσαν ακόμα και σε ένοπλες συγκρούσεις) και να ξεκινήσουν μία κοινή δράση. Στόχος αυτής της ένωσης είναι η συγκρότηση ενός μετώπου από τις πιο σημαντικές τουρκικές και κορυφαίες επαναστατικές οργανώσεις, που να μπορέσει να προετοιμάσει μία πιο σοβαρή απόπειρα στους στρατηγικούς άξονες που δίνουν σήμερα η κάθε μία ξεχωριστά. Όμως για την ώρα η θέση των Τούρκων επαναστατών είναι δύσκολη. Στις πόλεις δεν μπορεί να στηριχτεί στοιχειώδης υπεράσπιση τους, ενώ για όλους έχουν καταφύγει στα βουνά υπάρχει ακόμα και η δυσκολία της επιβίωσης (ιδιαιτέρως που πλησιάζει ο χειμώνας).

Αυτές οι δυσκολίες βάζουν κάποιες ιδιαιτερότητες καθόλου στο κίνημα συμπαραστάσης στον αγώνα του τουρκικού λαού που έχει ξεκινήσει. Στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες, κέντρο της συμπαραστάσης είναι η Γερμανία με τα 2 εκατομμύρια Τούρκους εργάτες. Στην Γερμανία η συμπαραστάση οργανώνεται σε δύο επίπεδα: Σε ενωτικές επιτροπές των Τούρκων επαναστατών που προσπαθούν να αναπτύξουν δράση μέσα στους του

ρκους μετανάστες, να καταγγέλλουν σ' όλη την Ευρώπη τη χούντα του Εβρέν και παράλληλα να συγκεντρώνουν και να διαχειρεύονται στην Τουρκία βοήθεια σε χρήματα, υλικά, φάρμακα, ρούχα κλπ. Παράλληλα έχει αναπτυχθεί η "Εναλλακτική βοήθεια στην Τουρκία" επιτροπή προσδοκωτικών προσωπικοτήτων, συνδικαλιστών, οργανώσεων του ευρωπαϊκού εργατικού κινήματος που προσπαθούν να υποστηρίξουν κάθε βοήθεια των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων στο τουρκικό κράτος και να αναπτύξουν την άλλη λεγόμενη και την πραγματική βοήθεια στη τουρκική αντίσταση. Στην κατεύθυνση της οικοδόμησης σ' όλη την Ευρώπη της "Εναλλακτικής βοήθειας" προετοιμάζεται διεθνής συνάντηση στη Γερμανία τους επόμενους μήνες.

Στην Ελλάδα η ανάπτυξη της συμπαραστάσης στην τουρκική αντίσταση μπαίνει πιεστικά από πολλές πλευρές. Από τη μία αυτή η συμπαραστάση μπορεί να είναι η καλύτερη απόπειρα του κινήματος στη σωβινιστική προπαγάνδα της κυβέρνησης αλλά και των κομμάτων της αντιπολίτευσης. Από την άλλη γιατί στην Ελλάδα καταφεύγουν οι Τούρκοι αγωνιστές που περνάνε τα σύνορα. Έτσι μετά το σταμάτημα, κάτω από τη πίεση της κοινής γνώμης των "έπιστολών" των φυγάδων στους φονιάδες του Εβρέν, σήμερα η κυβέρνηση δεχεται μέν τους Τούρκους αγωνιστές αλλά σ' ένα "ιδιόμορφο" καθεστώς που ουσιαστικά είναι περιορισμός σε στρατόπεδο στο Λαύριο. Αυτό το γεγονός βάζει τα προβλήματα της κάλυψης των Τούρκων συντρόφων όταν πω το έρχονται, της διεκδίκησης για τους δόλων των δικαιωμάτων και ελευθεριών, της υλικής βοήθειας για κάποιο διάστημα.

Προς αυτή την κατεύθυνση πολύ λίγα πράγματα έχουν γίνει ως τώρα. Ουσιαστικά έχει κινήσει μόνο η "Επιτροπή Συμπαραστάσης στην Τουρκική Αντίσταση" που έχει οργανώσει κάποιες προπαγανδιστικές καμπάνιες και τις διαδηλώσεις για το πολιτικό άσυλο και την επέλευση του πραξικοπήματος. Όμως οι ανάγκες συμπαραστάσης είναι πολύ πιο μεγάλες από τη δράση που έχει αναπτυχθεί. Και μπορούν να καλυφθούν μόνο αν η "Επιτροπή" πλαισιωθεί κι από άλλους αγωνιστές και ιδιαιτέρως αν οι οργανώσεις της Επαναστατικής Αριστεράς δώσουν μεγαλύτερο βάρος στη συμμετοχή τους σ' αυτήν.

ΠΟΛΩΝΙΑ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 121)

ΟΙ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Παρά τις διαθέσεις της ηγεσίας της "Αλληλεγγύης" το φετινό καλοκαίρι ήταν γεμάτο "μεγάλες" και "μικρές" κινητοποιήσεις. Μετά τις κινητοποιήσεις των γυναικών και τις μεγάλες διαδηλώσεις του "Ιούλη για τὰ τρόφιμα", η "Εθνική Συντονιστική Επιτροπή (ΚΚΡ)" ζήτησε να σταματήσουν οι αγώνες για να μπορέσει να δοθεί το βάρος του συνδικάτου στο συνέδριο. Η έκκληση αυτή δεν έγινε δεκτή από όλες τις οργανώσεις της "Αλληλεγγύης". Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι τυπογράφοι του "Ολτζυν":

Στά τυπογραφεία του "Ολτζυν" (ΒΔ Πολωνία) όπου εκδίδεται η εφημερίδα του κόμματος, στις 19 και 20 Αυγούστου έγινε, όπως και σ' όλη τη Πολωνία, η 48ωρη απεργία του "διήμερου χωρίς εφημερίδες" σαν απάντηση της "Αλληλεγγύης" στην έκκληση - τεία του τύπου έναντι της. Οι τυπογράφοι του "Ολτζυν" όμως συνέχισαν την απεργία γιατί ο διευθυντής αρνούνταν να τους πληρώσει τα μεροκάματα του διήμερου. Όταν η τηλεόραση έδωσε πολύ βάρος στην άποψη του διευθυντή ότι η "Αλληλεγγύη" εμπόδιζε με την βία τους εργάτες του "κλαδικού" σωματίου να δουλέψουν, οι εργάτες κήρυξαν απεργία διαρκείας και κατάληψη του εργοστασίου με αίτημα την απόλυση του διευθυντή. Τα λίγα μέλη του "κλαδικού" κατάγγειλαν σαν ψεύτη τον διευθυντή και συντάχθηκαν με τους συνάδελφους τους της "Αλληλεγγύης".

Η ΚΚΡ της "Αλληλεγγύης" κάλεσε τους τυπογράφους να σταματήσουν την απεργία με μία σκληρή ανακοίνωση που κατάγγελλε "προδοτικές" που αυτόν τον καιρό προσπαθούν να εκτρέψουν το συνδικάτο από το βασ-

σικό τους στόχο". Οι τυπογράφοι άγγησαν την έκκληση και συνέχισαν την κατάληψη.

Η απεργία επεκτάθηκε στα τυπογραφεία του Ρτοφ (ΝΑ της χώρας), όπου οι εργάτες ζήτησαν κι αυτοί την απόλυση του διευθυντή τους και τηγορώντας τον για κακή διαχείριση, αλλά και για την συμμετοχή του στο τύπωμα της κομμουνικής εφημερίδας κατά την απεργία της 19 και 20 Αυγούστου. Ταυτόχρονα οι οργανώσεις του Κατόβιτσε και του Μπύτκοζ άρχισαν να προετοιμάζουν κινητοποιήσεις ενάντια στην αστυνομία και την εισαγγελία.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση αντιπροσωπία της ηγεσίας με επικεφαλής τον Κουρόν και τον αντιπρόεδρο Μπόγκνταν Αίς επισκέφτηκε το "Ολτζυν" για να ζητήσει από τους εργάτες να σταματήσουν την κινητοποίηση. Σε συνέντευξη των απεργών ο Κουρόν δήλωσε ότι: "στην σημερινή κατάσταση αυτό που κάνετε εδώ είναι απόδειξη της αδυναμίας του συνδικάτου και οποδήποτε ευχαριστεί την κυβέρνηση" και κάλεσε τους εργάτες να σταματήσουν "στο όνομα της γενικής κατάστασης της χώρας που βαδίζει στην καταστροφή". Οι εργάτες απάντησαν ότι κανείς από την ηγεσία δεν έχει διαλέξει να τους ζητήσει λογαριασμό και ότι θεωρούν σωστό να συνεχίσουν την απεργία τους όσο νομίζουν οι ίδιοι. Οι "Ιπτάμενοι πυροβόλες" όπως έχουν ονομαστεί τέτοιες αντιπροσωπείες έφυγαν άπραχοι.

Οι τυπογράφοι του "Ολτζυν" και του Ρτοφ σταμάτησαν την απεργία τις μέρες του συνεδρίου, "προς τιμήν του συνεδρίου της "Αλληλεγγύης" όπως έγραψαν σε δηλώσή τους.

Η ΤΕΛΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Υιοθετήθηκε στις 10 Σεπτεμβρίου από το πρώτο συνέδριο του συνδικάτου "Αλληλεγγύη":

"Ο τελικός στόχος του ανεξάρτητου συνδικάτου "Αλληλεγγύη" είναι νάδη μιαιουργήσει τις πραγματικές συνθήκες για μία ζωή απελευθερωμένη από την φτώχεια και την εκμετάλλευση, από το φόβο και το ψέμα, σε μία κοινωνία οργατωμένη δημοκρατικά και δίκαια, σε μία Πολωνία ανεξάρτητα οικονομικά και πολιτικά. Σήμερα το έθνος προσβλέπει:

1) Στην βελτίωση της διατροφής, με την πραγματοποίηση ενός ελέγχου πώ στην παραγωγή στην διανομή και στις τιμές, μέσω της συνεργασίας του συνδικάτου "Αλληλεγγύη" με τους ιδιώτες αγρότες.

2) Στην μεταρρύθμιση της οικονομίας, με την δημιουργία αθετημένων συμβουλίων αυτοδιαχείρισης σ' όλες τις επιχειρήσεις, και με την εξουσιοδότηση "νομιματούχων" του κόμματος.

3) Στην αλήθεια, μ' ένα κοινωνικό έλεγχο πάνω στα μέσα ενημέρωσης και με την κατάργηση του ψέματος στην Πολωνική παιδεία και κοινότητα.

4) Στην δημοκρατία, με τις ελεύθερες εκλογές για τη Δίαιτα (Βουλή) και τα λαϊκά συμβούλια.

5) Στην δικαιοσύνη, με την κατάκτηση της (σότητας το καθενός) μιστού στον νόμο, την απελευθέρωση όλων των κρατούμενων γυναικών, και την υπεράσπιση όλων όσων δικάζονται για τις πολιτικές συνδικαλιστικές ή έκδοτικές τους δραστηριότητες.

6) Στην υπεράσπιση της υγείας του έθνους, με την προστασία του περιβάλλοντος, την αύξηση των κεφαλαίων που προορίζονται για τις ιατρικές υπηρεσίες, και την εξασφάλιση των δικαιωμάτων που η κοινωνία όφείλει στους ανήλικους.

7) Στο κράτος για τον πληθυσμό και την βιομηχανία, με την εξασφάλιση καλών συνθηκών ζωής και εργασίας στους ανέργους.

Οι πραγματοποιήσαμε αυτούς τους στόχους με την ένδοξη του συνδικάτου και την αλληλεγγύη ανάμεσα στα μέλη του. Η δραστηριότητα διαρκεί - των δυνάμεων που προσπαθούν να δημιουργήσουν αίσθημα φόβου μπροστά σε κάποιον εξωτερικό κίνδυνο δεν μπορούν να μας αποτρέψουν από το να παλέψουμε για τα ιδανικά του Αυγούστου του '80, για την πραγματοποίηση των ου μαινών του Γκντάνσκ του Στετίνου και του Γιάστοζέμπιε."

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ "ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ"

Στο "μέγαρο των σπόρ" στο Γκντάνσκ πραγματοποιήθηκε η πρώτη φάση του 1ου συνεδρίου της "Αλληλεγγύης". Το συνέδριο άνοιξε με την εσχά του καρδινάλιου Γκλέμπ - πριμάτου της Πολωνίας - "Είθε το συνέδριό σας να αποδώσει τους καρπούς της ειρήνης και της τάξεως" και την επανάληψη της έκκλησης να εί - ναι ο Σεπτέμβριος "ένος μήνας ειρήνης και εργασίας". Αυτή την επίσημη έμπροσθεν της έκκλησης ακολούθησε η πρώτη άμυνα για ανάμεσα στους καθολικούς και τους "λαϊκίστες" όπως ονομάστηκε το ρεύμα του ΚΟΡ. Στο συνέδριο έγινε η πρόταση να α - ρχίσουν οι εργασίες κάθε πρωί στις 8 με λειτουργία σε γειτονική εκκλησία. Η πρόταση απορρίφθηκε. Το προ - κταρείο ΤΑΣ ανακοίνωσε ότι στους 920 αντιπροσώπους υπολογίζει γύρω στους 140 την δύναμη του ΚΟΡ.

Στη συνέχεια του συνεδρίου δ - μως, η αντιπαράθεση της τάσης του Βαλέσα και των καθολικών τεχνοκρατών από την μία, με την τάση του ΚΟΡ και των "έξτρεμιστών" (των ριζοσπαστών περιφερειακών συνδικαλι - στών) από την άλλη, περιορίστηκαν τα ζητήματα του καταστατικού και της δημοκρατίας. Σε άλλα ούσιαστικά ζητήματα σημειώθηκε μία ενοποίηση του "κέντρου" και της "δεξιάς" μία συνολική τους μετατόπιση προς τις μαχητικές διαθέσεις της βάσης και των "έξτρεμιστών", σε σημεία που οι βασικές αποφάσεις πάρθηκαν σχεδόν με ομοφωνία.

Τα πιο σημαντικά ζητήματα του συνεδρίου ήταν:

* Για πρώτη φορά επίσημο άργα - νο της "Αλληλεγγύης" διατυπώνεται η άποψη ότι ο ρόλος της δεν εξαντλείται στα στενά όρια του συνδικάτου. Στο ψήφισμα "προς τους Πολωνούς μετανάστες" το συνέδριο αποφάσισε: "Η "Αλληλεγγύη" δεν είναι μόνο ε -

να συνδικάτο, αλλά επίσης ένα κοι - νωνικό κίνημα αποτελούμενο από συ - νηδειτούς πολίτες που δουλεύουν α - πό τήν ανεξαρτησία της Πολωνίας".

* Το ζήτημα του καταστατικού και της δημοκρατίας μέσα στο κίνη - μα. Σ' αυτό το ζήτημα συζητήθηκαν δύο άποψεις: από τη μία η άποψη που στο όνομα της αποτελεσματικότητας έβλεπε την διατήρηση της σημερινής δομής με μεγαλύτερη ενίσχυση του συγκεντρωτισμού και των εξουσιών του ΚΚΡ. "Αν" την άλλη υπήρχε η άπο - ψη της έμφασης στη δημοκρατία με προτάσεις που αποκέντρωναν την έ - ξουσία μέσα στο συνδικάτο και έδι - ναν στο ΚΚΡ ένα πιο σαφή έκτελεσ - τικό χαρακτήρα. Η σύγκρουση συγκε - ντρώθηκε στο σημείο του αν θα μπο - ρούν οι πρόεδροι των περιφερειακών συμβουλίων να ανήκουν και στο "Εθ - νικό Συμβούλιο" (όπως γίνεται άρση - μερα) ή όχι. Η αντιπαράθεση άφω - ρούσε άμεσα τον Βαλέσα που είναι πρόεδρος του περιφερειακού συμβού - λιου του Γκντάνσκ και της ΚΚΡ, και που αν προέβαινε η τροπολογία θα έ - πρεπε να παραιτηθεί από μία από τις τρεις δύο πολύ σημαντικές θέσεις. Το συνέδριο κατ' αρχήν δέχτηκε την τροπολογία, γεγονός που θεωρήθηκε μία σημαντική νίκη των "ριζοκρήνων" (των στελεχών των περιφερειακών έ - πιτροπών) πάνω στο "Βασιλείο" Λέχ. Όμως την επόμενη μέρα, κάτω από τη μεγάλη προσωπική πίεση του Βαλέσα η ψηφοφορία αντράπηκε. Πρώτο όμως που ο Βαλέσα πέτυχε ρυθμίσεις που επέδωκε, η λειτουργία της "Αλληλεγγύ - νης" πολύ απέχει από την κάποια "άναγκαία δικτατορία" που ζήτησε στο συνέδριο.

* Στην συζήτηση του καταστατι - κού προτάθηκε τροπολογία για κατ - αργηση του σημείου που αναγνωρίζει τον καθοδηγητικό ρόλο του κόμματος -

τος. Αυτή η πρόταση μπηκε από τους αντιπροσώπους του Στετίνου και πα - ρόλο που δεν πέρασε βοήκε μεγάλη ύποστηξη. Όταν οι αντιπρόσωποι του Στετίνου άρχισαν να μαζεύουν πόνορρες συνέδριον για να μπει η πρότασή τους σε μυστική ψηφοφορία χρειάστηκε κοινή παρέμβαση του Βα - λέσα και των στελεχών του ΚΟΡ για να μην σπάσει η πρόταση στην ψηφο - φορία που θα εμφάνιζε ούσιαστικά μία ισχυρή τάση της "Αλληλεγγύης" να έχει ξεπεράσει τις συμφωνίες του Γκντάνσκ. Οι "Ιστορικές" όμως αποφάσεις πάρθηκαν μετά την συζή - τηση του καταστατικού.

* Η απόφαση για την έργα - τική αυτοδιαχείριση. Τις παρα - μόνες του συνεδρίου το κόμμα κατ - εσε στην βουλή νόμο για την αυτο - διαχείριση που στηρίζεται σε δύο σημεία: Το "συνδικαλιστικό" χαρακτή - ρα των εργατικών επιτροπών αυτο - διαχείρισης. Τον διαρισμό των διευ - θυτών από το κόμμα, με δυνατότητα των εργατών να ζητήσουν την απόλυ - ση από άλλον (που πάλι διορίζεται από το κόμμα). Το συνέ - δριο της "Αλληλεγγύης" αποφάσισε να καθορίσει δικό της νόμο που ζητά ούσιαστικό - αποφασιστικό ρόλο των επιτροπών και διαρισμό - υαση - τότητα των διευθυντών των εργοστα - σίων από τους εργάτες, με δυνατότη - τα του κόμματος να εγκρίνει ή να απορρίπτει τους υποψήφιους (που πάλι όμως ελέγχονται από τους εργ - άτες). Η απόφαση συνοδεύτηκε με τη διακήρυξη της πάλης για την κα - τάρηση της "νομιματούχας" (του στωμάτου των στελεχών του κόμμα - τος και του κράτους που καταλαμβάνουν όλες τις σημαντικές - προνο - μούχες θέσεις). Η απόφαση κατ' α -

γεί ότι αν η Βουλή δεν υαχτεί να γίνει δημοψήφισμα για το ποιος από - σεις δύο νόμους θα ισχύσει, το συν - δικάτο δεν θ' αναγνωρίσει κανένα νόμο και θα βάλει τις θέσεις του σε πρακτική έκταση.

* Η απεύθυνση στους εργά - τες των ανατολικών χωρών. "Οι αντιπρόσωποι απευθύνουν τους χαριτωμένους τους στους εργάτες της "Αλβανίας, της Βουλγαρίας, της Ούγγαρίας, της Ρουμανίας, της Τσεχο - σλοβακίας, της Λα της Γερμανίας, και όλων των εθνότητων της ΕΣΣΔ. "Αν και πρώτο ανεξάρτητο συνδικάτο στη μεταπολεμική μας Ιστορία, αίσθα - νόμαστε το πόσο κοινά είναι τα ίδια νικά μας. Παρά τις ψεύτικες πληρο - φανίες που διαδίδονται στις χώρες - σας, σε βεβαιώνουμε πως αποτελού - με μία αθένητη αντιπροσώπηση των εργατών, που γενήθηκε μέσα από εργατικές απεργίες, και άρουμε πένω από όλα ένα εκατομμύριο μέλη. Στόχος μας είναι η πάλη για την βελτίωση των συνθηκών ζωής όλων των εργατών. Υποστηρίζουμε αυτούς που, ανάμεσά σας, είναι απορρινωμέ - νοι να διαλέξουν το δύσκολο έργο

της πάλης για ένα ελεύθερο συνδικα - λιστικό κίνημα. Πιστεύουμε σ' ένα μθ - λον, ότι τόσο μακρινό, ζήτου οι άντι - πρόσωποι μας θα μπορούν να συναν - τηθούν και να ανταλλάξουν τις συν - δικαλιστικές τους εμπειρίες".

* Η συνολική αμειωβήτηση της - έξουσίας, μέσα από την τελική δια - κήρυξη του συνεδρίου που τοποθετά - ντας τους στόχους του έθνους, ορί - ζει σαν μοναδική δύναμη που θα έπ - ιβάσει την πραγματοποίηση τους την "Αλληλεγγύη", και ζητά ελεύθερες (και κρυφισμένες από τα πρίν) εκλο - γές. (Βλ. πλαίσιο)

**ΕΡΓΑΤΙΚΗ
ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ**

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΥΣΤΗΛΑΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

ΠΑΛΩΝΙΑ :

"ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ ΜΙΑ ΖΩΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ."

Αυτές τις μέρες η Πολωνία-κη επανάσταση μπαίνει στο δεύτερο χρόνο της. Η πρώτη επέτειος της εξέγερσης των εργατών της Βαλτικής σηματοδοτήθηκε από την επιτάχυνση των εσωτερικών πολιτικών εξελίξεων με το συνέδριο του κόμματος και της Αλληλεγγύης, και όχι από το δέος μπροστά στα Ρώσικα τάνκς, όπως υπολόγιζαν οι προγραμματιστές των μεγάλων γυναικών "άδση 81" στα Ρωσοπολωνικά σύνορα δίπλα στο Γκντόνσκ.

Στο δεύτερο "Πολωνικό καλοκαίρι" οι εργάτες εξακολούθησαν να είναι στο προσκήνιο. Από τις λίμνες του Όλζεζν ως τα όρυχεία του Κατοβίτσε, από τα ναυπηγεία του Γκντανσκ και του Στετίν ως τις χαλυβουργίες της Νόβα Χούτα και της Βαρσοβίας η εργατική τάξη βρίσκεται σε συνεχή κίνηση. Με τις πανεθνικές κινητοποιήσεις του "ού-λη", με τις απεργίες του Αυγούστου οι εργάτες παντού και σε πρώτη ενδεικτική απεργία ή καταλαμβάνουν, απολύουν διευθυντές ή τυπώνουν τις εφημερίδες τους ελεύθερα, συζητούν και αποφασίζουν για τα συμβούλια αυτοδιαχείρισης ή κάνουν "πειραματικά" δημοψηφίσματα για το αν τους άρτεσι ο διευθυντής ή όχι (Χαλυβουργία Κατοβίτσε). Αυτή ακριβώς την μαχητικότητα και την αγωνία είναι που δεν μπορείς να χάσεις τώρα να κάμψι κανέναν ελιγμό του κόμματος, με έκφοβους ή με ταξίματα, με εκλήσεις ή με επιδείξεις δύναμης, κανέναν συντηρητισμό της ηγεσίας της Αλληλεγγύης. Αντίθετα αυτή η διάθεση της εργατικής τάξης είναι που μετατρέπεται και σε απε-

ρόβατο πλοίο των ελιγμών της κυβέρνησης, και σε πίεση πάνω στην ηγεσία της Αλληλεγγύης για συνολικό πολιτικό πρόγραμμα του συνδικάτου.

Μετά το ένατο συνέδριο του, το ΚΚ, έχοντας μυθώσει το έσωτακό του, έχοντας ανασυγκροτήσει ένα "μάχιμο" κομματικό και κρατικό μηχανισμό, αισθάνθηκε δυνατό για να δοκιμάσει τις αντιδράσεις των εργατών και της Αλληλεγγύης. Με άλλους στον τύπο και στα μέσα ενημέρωσης, με "σκληρή" γραμμή στους διευθυντές και στις ελεγχτικές προσπάθειες να αναπτύξει πίεση στο συνδικάτο. Η απάντηση ήταν άμεση. Οι τυπογράφοι κήρυξαν απεργία και αρνήθηκαν να τυπώσουν την εφημερίδα του κόμματος. Στο Κατοβίτσε οι απόπειρες διώξεων εργατών απαντήθηκαν με την προετοιμασία γενικών κινητοποιήσεων. Το συνδικάτο απάντησε μέσα από τις αποφάσεις του συνεδρίου. Η κυβέρνηση ξαναγύρισε στην τακτική της διαπραγμάτευσης και της "αποφυγής της ρήξης".

Στην ίδια την ηγεσία της Αλληλεγγύης οι πιέσεις από τ'άριστες και τα δεξιά οδήγησαν στην νέα τακτική, που διαφένεται μέσα από τις αποφάσεις του συνεδρίου, και που αποτέλεσε μία συνολική μετατόπιση του συνδικάτου προς τ'άριστες. Οι "μεμονωμένες" απεργίες και κινητοποιήσεις αποδείχτηκαν πως δεν ήταν συγκυριακά αλλά μόνιμο φαινόμενο. Οι άνωτάκτοι στην κεντρική γραμμή, "έξτρεμιστές" περιφερειακά συνδικαλιστές και τοπικοί ηγέτες των εργατών, που περικύκλωναν από πέτρινα την Έθνική Συντονιστική Ε-

πιτροπή, δεν κόπηκαν ούτε από τις αποφάσεις της ΚΚΡ ούτε από τις δερομεταφερόμενες αντιπροσωπείες με τη συμμετοχή του βαλέρου του Καρόν και άλλους. Αντίθετα οι πρωτοβουλίες τους πολλαπλασιάστηκαν, και στο μέτρο που η κεντρική ηγεσία έμενε στάσιμη, η επιρροή τους μέσα στο συνδικάτο γινόταν πιο σημαντική. Όταν αυτή η πίεση συνδυάστηκε με την πίεση από τα δεξιά, από την επιθετική πολιτική του κόμματος, η ηγεσία της Αλληλεγγύης δεν μπορούσε να μένει στην τακτική της "πίστευσης χρόνου". Λόγω της "κατάστασης της χώρας που δεν αντέχει άλλη δέυνση". Στο συνέδριο της Αλληλεγγύης, έκτός από τα ζητήματα δημοκρατίας, η έννοια στα οποία της τάξης του ΚΟΡ με τον κύκλο του βαλέρου προβάλλαν από νέα γραμμή πιο προχωρημένη από την στάση της ΚΚΡ από την νομιμοποίηση μέχρι την κρίση του Μπύσκοζ. Η διακήρυξη του ρόλου της Αλληλεγγύης σαν "κοινωνικό κίνημα" ή απεύθυν-

ση στους προλετάρους των ανατολικών χωρών, και κύρια οι αποφάσεις για την εργατική αυτοδιαχείριση, την κατάργηση της "νομενκλατούρας" και η διεκδίκηση ελεύθερων εκλογών, είναι μία πολύ πιο τολμηρή πολιτική που απαιτεί πιο ανοικτά τέτοιας "φέτες" εξουσίας, ώστε αντικειμενικά να τίθεται συνολικά ζήτημα εξουσίας. Η "αυτοπεριοριζόμενη" επανάσταση του Αυγούστου 80 ένα χρόνο μετά αρχίζει να αίρει τους αυτοπεριορισμούς.

Ποιος ή τί μπορεί να κάνει τους πολωνούς εργάτες που ξεκίνησαν από το Ροζνάν το 55 από το Γκντανσκ και το Στετίν το 70 το 76 και το 80, που σήμερα έχουν καταλάβει την δυναμική τους, να γυρίσουν στην δουλειά και στην ύπαιθρο;

Οι Πολωνοί κρατικοκαπιταλιστές και οι Ρώσοι προστάτες τους ψάχνουν για την απάντηση με όλα και μεγαλύτερη αγωνία.



ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΠΕΕΚ

"Ούτε δεξιά, ούτε αριστερά," ίσια μπροστά μας. Η αυτό το σύνθημα του Κάνια έκλεισε το 9ο συνέδριο του Ένισιου Εργατικού Κόμματος της Πολωνίας. Ένα συνέδριο που σαν χαρακτηριστικό είχε το ότι ανανέωσε την ηγετική ομάδα μεσαστά κόμματος ενώ απέφυγε να δώσει σαφή κατεύθυνση για οποιοδήποτε πρόβλημα. Από τους διακόσιους εκλεγμένους στην νέα ΚΕ μόνο 14 άνη καν στην προηγούμενη. Ο Κάνια ζήτησε και πήρε "δικιά του" ΚΕ και Π, μη επιτρέποντας ούτε την εξόντωση ούτε την επικράτηση καμιάς από τις πτέρυγες του κόμματος. Τα νέα αυτά στελέχη αναδείχτηκαν στην εξουσία με βασικά κριτήρια το ότι δεν ήταν φθαρμένα από την προηγούμενη κομματική και κρατική τους ποιοτική και έτσι θα μπορούσαν να στηρίξουν μία καινοφανή επιθετική τακτική απέναντι στην Αλληλεγγύη. Και αυτή η νέα τακτική μπήκε μπρο-

στά άμεσα μετά το τέλος του συνεδρίου. Από το ραδιόφωνο την τηλεόραση και τον τύπο ξεκίνησε μία καμπάνια "σκληρής γλώσσας" ενάντια στην Αλληλεγγύη. Στις 25 Αυγούστου η εφημερίδα του στρατού επανέλαβε τις "παλαιού τύπου" επιθέσεις στην Αλληλεγγύη με κύριο άρθρο που ισχυριζόταν ότι "η Αλληλεγγύη έχει σαν στόχο να εξουδετερώσει τους αντιπάλους της με όλα τα μέσα πάλης ψυχολογικής ή και φυσικής βίας". Κατά την εφημερίδα αυτό το "πρόγραμμα τρομοκρατίας" έχει υπονοηθεί από "τους καθοδηγητές του ΚΟΡ και της Ένωσης για μία Ανεξάρτητη Πολωνία που έχουν πρόσφατα κατηγορηθεί για έγκλημα εναντίον του κράτους". Ταύτοχρονα για πρώτη φορά μετά τα γεγονότα του Μπύσκοζ ενάντια στις δραστηριότητες της Αλληλεγγύης κινήθηκε ο κατασταλτικός μηχανισμός. Η αστυνομία έκλεισε τα τυπογραφεία της χαλυβουργίας του Κατοβίτσε που εκδόθηκε φυλλάδιο της Αλ-

ληλεγγύης με σκίτσα που "προέβαλαν" τους συμμάχους της Πολωνίας και ξεκίνησε διαδικασία δίωξης των υπευθύνων. (Πρόκειται για τα σκίτσα που δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο φύλλο της Εργατικής Πρωτοπίας) Πάλι στο Κατοβίτσε η αστυνομία ξεκίνησε δίωξη 8 υπευθύνων της Αλληλεγγύης στα όρυχεία του Σόσνοβιετς γιατί κατά την διάρκεια μιας τετράωρης στάσης εργασίας στις 7 Αυγούστου "αγνόησαν την διαβουλεύση, κατέστρεψαν ένα κόκκινο άστρο σύμβολο της Σοβιετικής Ένωσης και της Πολωνοσοβιετικής φιλίας και εμπόδισαν δια της βίας τους συνοδούς τους να δουλέψουν". Την ίδια στιγμή οι δυο κατηγορούμενοι αντιεργαγέτες του Μπύσκοζ

απολλάκθηκαν από κάθε ευθύνη για το κτύπημα της συγκέντρωσης της Αλληλεγγύης, που ήταν η άφορη για την γενική κρίση που είχε ξεσπάσει τον Απρίλη. Αυτή η "στροφή δεξιά" που ακολουθείται ενίοτε από τους πιο "φιλελεύθερους" μέχρι τους πιο σκληρούς, μέχρι τώρα είχε ένα σοβαρό αποτέλεσμα: Νό σταματάει μέσα στους κύκλους και τα έντυπα της Αλληλεγγύης να γίνεται κάθε διακρίση ανάμεσα σε "σκληρούς" και "α νανειτικούς" του κόμματος. Χαρακτηριστικό του σε τί βαθμό έχει ξεπεραστεί αυτή η αυταπάτη είναι η παγερή αδιαφορία με την οποία δέχτηκε το συνέδριο της Αλληλεγγύης το μήνυμα του άλλοτε πολύ δημοφιλούς Ρακόφσκυ.